

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 11

Ple del Parlament

Sessió 9, segona i darrera reunió, dilluns 14 de maig de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Quim Torra i Pla, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (continuació)

201-00005/12

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 9.2

La sessió, suspesa abans-d'ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar, permetin-me, en nom de la cambra, saludar de nou els presidents Montilla i Mas i els expresidents del Parlament Benach, Rigol i De Gispert, i la resta d'autoritats que avui ens acompanyen.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Quim Torra i Pla, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (continuació)

201-00005/12

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de Presidència de la Generalitat i del Govern, el proppassat 12 de maig va tenir lloc la presentació, davant del Ple, del programa de Govern del candidat a la Presidència de la Generalitat, i, atès que no va assolir la majoria requerida per ser investit i en compliment de la llei esmentada, correspon, ara, iniciar un segon debat i una segona votació en què serà suficient, com saben, la majoria simple.

Per tant, és el torn ara, de nou, del candidat Quim Torra i Pla, que té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Quim Torra i Pla)

President, senyores i senyors diputats, molt honorable president Mas, molt honorable president Montilla, molt honorable presidenta De Gispert, molt honorable president Benach, molt honorable president Rigol, excel·lentíssima senyora Conesa, il·lustríssim senyor Reñé, representants electes al Congrés i al Senat, consellera Borràs, autoritats, senyores i senyors que ens segueixen des de l'hemicicle i des de la resta de les sales habilitades i els que ens segueixen a través dels mitjans de comunicació arreu del país, molt benvinguts a la casa de tots. I també, i molt especialment, una salutació molt afectuosa als familiars dels presos i dels exiliats, que avui també ens acompanyeu. Moltíssimes gràcies per ser-hi avui, moltíssimes gràcies per ser-hi sempre, moltíssimes gràcies pel vostre coratge. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

I, per descomptat, com fem cada vegada, com farem cada vegada, un record emocionat pels que no poden ser avui aquí: el president Puigdemont, el vicepresident Junqueras, els consellers Jordi Turull, Raül Romeva, Clara Ponsatí, Toni Comín, Joaquim Forn, Josep Rull, Lluís Puig, Dolors Bassa i Meritxell Serret, la presidenta Carme Forcadell, el president del nostre grup parlamentari, en Jordi Sànchez, i l'amic enyorat Jordi Cuixart, la secretària general d'Esquerra, Marta Rovira i l'exdiputada de la CUP, Anna Gabriel. Espero i desitjo que passessin ahir un bon diumenge.

Si em permeten, voldria recordar, en primer lloc, els tres punts essencials que vaig defensar dissabte. Primer, que el nostre president és Carles Puigdemont. Segon, que serem lleials al mandat del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre: construir un estat independent en forma de república. I tercer, el nostre programa de Govern és la cohesió social i la prosperitat econòmica de Catalunya.

A continuació, els exposaré les cinc idees bàsiques que marcaran aquesta legislatura: excepcionalitat, provisionalitat, responsabilitat dels membres del Govern, diàleg i vida. No m'hi estenc, espero que quedés clar.

I es parlava, també, que la república catalana només pot tirar endavant si gira a l'entorn, com del seu centre, de les persones, i que ens cal basar la lluita política legítima en la integritat i el respecte més profund a totes elles, llibertat i cultura.

Cap aquí és cap a on hem d'anar, no em cansaré mai de repetir-ho. A continuació vaig desenvolupar els valors republicans. Republicanisme entès com una societat de ciutadans lliures i iguals, no subordinats, no dominats, apoderats, participatius; moment en el qual vaig introduir un altre dels punts claus d'aquesta legislatura: el procés constituent; i que dona el punt d'ambició que ens proposem: anar de la restitució de les nostres institucions a la recuperació de la democràcia en la seva màxima expressió, l'elaboració d'un projecte de constitució.

És així com posarem en marxa les tres vies d'acció política republicana: la primera, a l'exili o a l'espai lliure d'Europa, amb el consell de la república; la segona, a Catalunya, a través del Govern de la Generalitat, el Parlament i els ajuntaments, i també amb la creació de l'assemblea de càrrecs electes, entitat destinada a tenir un paper molt important., i la tercera via d'acció, naturalment, amb una ciutadania apoderada, mobilitzada i involucrada en el procés constituent. Arrencant la legislatura tindrem tota la força per posar-nos a treballar i, a més a més, podrem encarar encara amb més capacitat de resistència la celebració dels judicis contra els polítics demòcrates catalans. El país, els ho vaig comentar, es posarà a prova i tots –Govern, institucions i ciutadania– haurem de saber estar a l'alçada del moment.

Encaro aquesta segona sessió del debat d'investidura reivindicant la nació plena i demanant la seva confiança: una nació lliure, justa, pròspera, que garanteix el benestar al conjunt de tots els ciutadans que la componen. Els estic parlant d'una república de tots, de la república de tots els drets. És a dir, un país on tothom gaudeixi de plenitud de dret. Parli d'ua republica de toti, dera republica de toti es drets; açò ei, un país a on toti gaudisquen de plenitud de drets. Sí, les estoy hablando de una república de todos, de la república de todos los derechos. Un país donde todos gocen de la plenitud de derechos.

Aspirem a tenir una societat formada per ciutadans lliures i crítics, amb infinitats d'òrgens i destins, amb interessos, ambicions i esperances ben diverses, sovint fins i tot contraposades. I també seguim apostant pel debat, pel diàleg i les urnes, com la única via per fer progressar la nostra societat. No hi ha millor expressió de diàleg i debat que aquella que culmina amb un absolut respecte a la llibertat de cadascú per expressar-se, opinar i decidir-ho tot. Defensar la república és defensar-nos a tots i a cadascú de nosaltres, els set milions i mig d'habitants que formen aquest país. Reivindiquem la sobirania del Parlament per fer lleis justes, que ajudin i defensin a totes les persones i que promoguin la igualtat, la prosperitat i la sostenibilitat. La república som tots.

El Govern que presidiré, amb el suport de la majoria parlamentària d'aquesta cambra, tornarà a impulsar totes i cadascuna de les lleis que el Govern del PP ha dut al Tribunal Constitucional i que han quedat suspeses. Són setze, en total; algunes de les quals aprovades per unanimitat en aquesta cambra, i, per tant, amb el vot favorable del PP, que no ha servit per evitar que la piconadora del Govern de l'Estat també les deixés en suspens.

Aquestes lleis servien d'interès comú de tots i cadascun dels ciutadans d'aquest país i per ampliar els seus drets. Algú creu que la lluita contra el canvi climàtic només servia per als ciutadans que són independentistes? O que la Llei de la pobresa energètica distingia entre les persones vulnerables que són independentistes i les que no? O la d'igualtat entre homes i dones? Amb la república ningú no ha de renunciar a res, tindrem un país millor per a tothom, voti el que voti, pensi el que pensi. Amb la república, tothom hi guanyarà drets i ningú no en perdrà. La república, ho repetixo, és per a tothom.

I perquè la volem, aquesta república nostra? Perquè és apostar pel futur i és apostar pels set milions i mig dels catalans, per tot el país, pel cent per cent de la ciutadania; perquè la república catalana és llibertat, igualtat i fraternitat; és cohesió i progrés social, però també progrés i oportunitat per créixer econòmicament. I, clar que

sí, república catalana és mirar Europa i al món, és democràcia i respecte als drets fonamentals.

Estic convençut que la immensa majoria dels reptes que tenim els podem treballar de manera conjunta. Els convido que ens hi posem a partir de demà. Segur que en la radiografia i el llistat podem trobar un punt comú amb una certa facilitat. El que és veritablement radical és que pensem com ho farem. Com donem resposta a les necessitats que té plantejades el país, que la gent ens demana? Com transformem els problemes en solucions? Com disposem dels recursos econòmics necessaris per pagar els serveis públics i les inversions? Com ho fem perquè el nostre transport ferroviari sigui el d'un país modern? Com ho fem per tenir el Corredor Mediterrani que la nostra economia necessita? Com ho fem per garantir de manera real el dret a l'habitatge? Com ho fem per poder ser pioners en la lluita contra el canvi climàtic i deixar als nostres fills i als nostres nets un país més respectuós amb el medi ambient? Els convido a tots a implicar-s'hi. Els avanço, però, que tot està relacionat amb dos conceptes bàsics: recursos econòmics i poder polític; és a dir, capacitat de decisió.

El primer del que els vull parlar avui és el de la cohesió social i la llibertat, com el seu valor republicà, i tracta de l'educació, la salut, els afers socials, la immigració, l'habitatge, la cultura i l'esport.

La llibertat ens ha de permetre una república on cadascú pugui dur a terme el seu projecte de vida personal i familiar amb independència del seu origen; una societat on tothom tingui les mateixes oportunitats; una societat del benestar, forta, capaç de respondre als reptes, els actuals i els futurs, que el país requereix. Com ja va destacar el conseller Turull en el seu discurs d'investidura, el principal actiu de Catalunya són les persones, 7 milions i mig de ciutadans, de procedència diversa i units per la voluntat de construir un país cada dia millor.

Educació. Defensarem i enfortirem el model d'escola catalana com a pal de paller de la cohesió social i eix vertebrador d'un sistema educatiu de caràcter plurilingüe. Desplegarem el decret d'educació inclusiva i aplicarem el programa Stemcat, d'impuls de les vocacions científiques, tecnològiques, en enginyeria i matemàtiques. Progressarem en l'autonomia dels centres i en la qualitat dels projectes educatius. Augmentarem la dotació de professorat. Incrementarem el finançament públic del sistema educatiu i promourem una formació inicial del professorat més vinculada a la pràctica. Potenciarem la formació professional, avançant en la integració de les tres branques. Crearem, finalment, l'agència pública de formació i qualificació professionals de Catalunya, com a òrgan de direcció i coordinació dels serveis bàsics del sistema.

Salut. Tenim un model sanitari d'èxit, de qualitat, públic, universal, equitatiu, centrat en les persones, en els seus drets i en la seva dignitat. Hem de millorar les condicions laborals dels seus professionals, recuperar els salaris i poder retenir el talent. Necessitem fer, sí; necessitem fer inversions en tecnologia sanitària i en infraestructures. Promourem una nova llei de salut, amb el màxim consens, que garanteixi la sostenibilitat i la millora del sistema sanitari, amb cobertura pública universal per a tothom i que asseguri el finançament i millori les condicions de treball dels professionals del sistema. També donarem impuls al pla integral per a la millora de les llistes d'espera sanitàries, per reduir el temps d'espera per al diagnòstic i el tractament, amb més implicació dels professionals sanitaris en la seva gestió.

Afers socials. Els serveis socials han de donar pas a un nou sistema social, fonamentat en la dignitat universal de les persones i la superació d'una política de subsidis més pròpia d'un altre temps i massa propera a la idea de beneficència, per deixar pas a una política d'inversió social, partint de la idea que els drets socials estan al mateix nivell que altres drets universals, com ara l'educació, la sanitat i el treball. Posarem especial accent a les polítiques de gènere i de diversitat d'orientació sexual i d'identitat de gènere, així com a la lluita contra la violència masclista. Volem un nou model d'intervenció en l'àmbit de la violència sexual i nous serveis necessaris

i recursos específics per abordar la prevenció, les situacions de risc, la tensió d'urgència i l'acompanyament. Tramitem, amb caràcter immediat, el reglament sobre el règim sancionador de la Llei 11/2014, per garantir els drets LGTBI i incrementar l'import de les sancions que s'hi preveuen. Així mateix, com els mencionava dissabte, hem de treballar per assolir la igualtat entre homes i dones en el món del treball.

Immigració. La garantia d'igualtat d'oportunitats de tota la ciutadania implica també l'assumpció de la gestió de les polítiques migratòries. Volem impulsar un país d'acollida, però alhora d'inclusió i d'interacció intercultural per aprofundir en la construcció d'un sol poble cohesionat i divers que, aprofitant la transformació demogràfica que ha viscut les darreres dècades, aposta per una convivència real, per una sola societat que permeti a tothom la seva inclusió amb garanties. Un país que projecta aquests valors per la seva convivència, però també amb la cooperació amb el món.

Habitatge. Hem de recuperar de manera efectiva les mesures previstes a la legislació, en matèria d'habitatge, aprovada en aquest Parlament de Catalunya i que ha estat objecte de recurs al Tribunal Constitucional. Realitzarem un pla de xoc per incrementar el parc públic d'habitatge. Elaborarem el pla nacional per l'habitatge 2018-2025.

Cultura. Un veritable pilar de l'estat del benestar, imprescindible per assolir la necessària cohesió social. Ens comprometem a equiparar el pressupost de cultura durant aquesta legislatura pel que disposen els països més desenvolupats del nostre entorn. Treballar per un accés igualitari i equitatiu a la cultura, desplegar el pla nacional del llibre i la lectura, el projecte de carnet únic de biblioteques, la reactivació del canó digital audiovisual, suspès pel Tribunal Constitucional, i la defensa d'un IVA cultural superreduït seran algunes de les mesures que implementarem.

Esport. Un sector econòmic important al nostre país i instrument de projecció exterior. Aprovarem una nova llei de l'activitat física i l'esport, un pla de promoció de l'activitat física i l'esport, amb la creació de la recepta esportiva. Treballarem per cercar noves fonts i un finançament estable per al sector esportiu. Potenciarem l'esport femení i el disseny de programes per a col·lectius vulnerables i promourem la diplomàcia esportiva.

El segon eix és la prosperitat econòmica, i en aquest abordem l'ocupació, la política fiscal i financera, l'empresa, l'energia, el coneixement, el sector primari, l'habitatge urbà, el medi ambient i la mobilitat i el transport públic. La igualtat, amb majúscules, un dels valors republicans bàsics, es construeix també a partir de la prosperitat econòmica, basada en un nou model productiu que garanteixi i augmenti la societat del benestar. Sense prosperitat econòmica no hi ha progrés individual ni col·lectiu.

En primer lloc, doncs, ocupació. La generació d'ocupació de qualitat de forma continua i estable ha de ser una prioritat. Promourem un pacte nacional amb els agents socials i econòmics que ens permeti evolucionar cap a un nou model productiu i de relacions laborals de més valor afegit i més adaptat a la globalitat dels mercats, amb condicions de treball equiparades als països europeus, garantint als treballadors els drets que protegeixen la qualitat i l'estabilitat dels llocs de treball.

Impulsarem amb els agents socials i econòmics un salari mínim d'acord als estàndards de la Carta Social Europea, i arribarem als mil cent euros bruts mensuals. Fixarem com a prioritats de les polítiques actives d'ocupació, en el marc del sistema d'ocupació i del servei públic d'ocupació de Catalunya, l'orientació personalitzada i individualitzada, la territorialització de les polítiques per mitjà d'un sistema de concertació i de contractes programa, la segmentació de polítiques i els programes mixtos. Enfortirem el dret i el deure a la formació dels treballadors al llarg de la seva vida laboral. Culminarem el desplegament de la renda garantida de ciutadania, configurada com una veritable política activa d'ocupació, amb l'objectiu que els seus beneficiaris puguin superar les condicions que els han dut a necessitar la prestació.

Política fiscal i financera. La sobirania fiscal és clau per garantir un futur als nostres fills. Volem una administració tributària més propera, que reconegui el contribuent com a client; més justa, que lluiti eficientment contra el frau i l'elusió fiscal, i més eficient, capaç de generar prou recursos per promoure totes les polítiques que ambicionem.

Hem de recuperar el ple funcionament de la hisenda de la qual disposàvem abans de l'aplicació de l'article 155 i completar el desplegament de l'Agència Tributària de Catalunya.

Empresa. Tenim i volem seguir tenint una economia no basada en els privilegis o l'especulació sinó en l'esforç, l'emprenedoria, la innovació, la capacitat de treball i el talent. Facilitarem un entorn competitiu que impulsi el creixement de l'activitat empresarial sobre les bases d'una economia catalana sòlida, on les dades desmenteixen les manipulacions interessades que s'han fet durant aquests darrers mesos.

Els desplegament del Pacte nacional per a la indústria és la principal aposta per al creixement econòmic en aquesta dotzena legislatura; és l'acord programàtic més important fet en els darrers anys per impulsar el teixit industrial de Catalunya. Va ser signat el mes de juliol de l'any passat, amb la voluntat d'impulsar polítiques industrials de forma compartida amb els agents econòmics i socials del país. És un pacte transversal, que afecta diversos departaments del govern, i malgrat les complexes circumstàncies i la intervenció financera en què s'ha hagut d'executar, el compliment del pacte, de l'any 2017, és globalment d'un 70 per cent.

Volem ser un país líder en el marc de la quarta revolució industrial, repensant la producció industrial a la llum de les potencialitats de la digitalització i altres tecnologies avançades. I volem que el concepte de l'economia circular impregni tota la nostra capacitat productiva, com fan les economies modernes del món. Indústria 4.0 i economia circular són, per tant, els eixos vertebradors del futur industrial del nostre país. Això serveix per a tot el nostre teixit productiu, per a les grans empreses, però també per a les pimes i per a les microempreses.

Pel que fa a la internacionalització de l'economia, ajudarem les empreses que iniciïn l'exportació amb programes de mestratge des d'Acció i Proveca. Reforçarem els equips de prospecció i recerca proactiva d'oportunitats de les oficines a l'exterior i de les d'Acció com a agència d'internacionalització.

Crearem el registre d'inversió estrangera a Catalunya i el registre d'inversió catalana a l'estranger. Potenciarem Acció en el seu rol de gestió, identificació i proposta de superació de barreres administratives o institucionals a la inversió. I continuarem participant activament en el desplegament de l'Estratègia Europa 2020 i en el RIS3CAT. Així mateix, impulsarem un pla d'internacionalització del sector agroalimentari a través de Proveca.

Energia. Cal garantir el control democràtic de l'energia mitjançant el desenvolupament del Pacte nacional per a la transició energètica, amb la voluntat que l'any 2050 tota l'electricitat generada a Catalunya provingui de fonts renovables. El model energètic actual comporta dues dificultats afegides. En primer lloc, tenim una gran dependència energètica exterior. La segona dificultat és que el mercat energètic té massa pocs actors i els preus no són competitius, de manera que les nostres empreses es troben amb un hàndicap addicional en la seva competitivitat, i aquesta situació també fa que el pes de la factura energètica sigui excessiu per a moltes famílies vulnerables.

Coneixement. El sistema universitari i de recerca de Catalunya es configura com un dels pols clau de coneixement i ensenyament superior del sud d'Europa. És necessari consensuar el futur de la universitat catalana mitjançant el Pacte nacional per a la universitat, garantint la seva transformació cap a un model basat en la modernització de les estructures, la viabilitat tècnica i econòmica, la internacionalització i la transferència de coneixement.

Cal avançar en un sistema de preus de matrícula ordinària amb deduccions per renda familiar, rendiment acadèmic i lloc de residència, així com la millora de la cobertura i quantia de les beques per mitjà d'un sistema progressiu. Elaborarem una llei sobre el sistema de recerca i innovació amb visió integral i de país, que introdueixi millores que garanteixin la sostenibilitat del sistema, eliminin obstacles burocràtics i afavoreixin la incorporació de nous recursos. Les universitats, els centres d'R+D+I i altres entitats públiques i privades són les principals fonts de nou coneixement que cal impulsar per diversificar i enfortir l'economia del país. Aquestes entitats han d'actuar de manera sinèrgica, impulsant la col·laboració amb el teixit productiu.

Sector primari. El sector primari forma part del model productiu català propi i cal protegir-lo i promoure'n el desenvolupament. Necessitem millorar la competitivitat de la nostra pagesia, de les explotacions agràries, ramaderes, forestals i del sector pesquer, així com de les empreses alimentàries, inspirant-nos en models d'altres països de dimensions i característiques similars al nostre. Impulsarem una llei d'espais agraris i de foment del sector primari per preservar els espais d'alt valor agrari, evitar l'abandonament i la pèrdua de terra fèrtil, i afavorir les explotacions professionals i la incorporació de joves al sector.

Impulsarem el pacte nacional per a la bioeconomia que promogui un ús eficient de tots els recursos naturals, tot aplicant la innovació i la tecnologia per fomentar una gestió integral i la millora del desenvolupament territorial, així com un pla de recerca i innovació que inclogui el desenvolupament agrari, ramader, pesquer i forestal, a través de l'IRTA i del Centre Tecnològic i Forestal de Catalunya.

Medi ambient. Vull deixar clar que aquest serà un aspecte fonamental del pla de govern. Les polítiques ambientals representen una primera capa transversal a la resta de polítiques sectorials, una base imprescindible per a qualsevol país que pretengui estar en sintonia amb el més gran dels reptes globals que tenim com a humanitat: la lluita contra el canvi climàtic. De fet, Catalunya va aprovar una de les primeres lleis a Europa contra el canvi climàtic, i l'Estat la va enviar al Constitucional per suspendre-la. Tota una declaració d'intencions a banda i banda. Nosaltres entenem el món com un préstec dels nostres fills, i legislem amb mirada global per preservar-lo, mentre altres només miren qui firma la llei.

Desenvoluparem la Llei catalana del canvi climàtic, la que el Constitucional ha volgut liquidar, amb el Fons Climàtic, l'impost sobre les emissions de CO₂ dels vehicles i els pressupostos de carboni. També farem un nou pla de qualitat de l'aire per a la conurbació de Barcelona per tal de reduir-ne la contaminació. Crearem –i això és molt important– la nova empresa Aigües Ter Llobregat pública, per donar compliment al mandat del Parlament. I treballarem conjuntament amb el Departament d'Agricultura i el sector per a la recuperació de les zones vulnerables contaminades per nitrats.

Hàbitat urbà. Volem impulsar l'Agenda urbana de Catalunya, tot seguint les orientacions de les Nacions Unides en referència al que es coneix globalment com a New Urban Agenda. No serà un document teòric, sinó que respondrà al fet que les expectatives de benestar, de serveis i d'oportunitats de gairebé tothom avui en dia s'assimilen a les del món urbà. Les grans regions metropolitanes són les àrees més dinàmiques tant des del punt de vista econòmic com social i, per tant, les que han de marcar la pauta en creativitat cultural, emprenedoria econòmica, la transició cap a la sostenibilitat, les polítiques d'igualtat o d'innovació política.

Mobilitat i transport públic. Continuarem integrant els principis de sostenibilitat en la planificació i la gestió de la mobilitat, que implica una aposta decidida pel transport públic i pels mitjans de transport menys contaminants. Impulsarem la implantació de la T-Mobilitat, que permeti viatjar per tot el país amb un únic títol de transport. Això representa una veritable revolució, similar a la que en el seu dia va representar la integració tarifària.

I, molt important, tenim la intenció d'implementar un nou model de finançament de les vies d'alta capacitat que permeti aixecar barreres de peatge, finançar la millora de la infraestructura existent i invertir en la millora del transport públic. És el que anomenem «la vinyeta», ja implantada en alguns països europeus, un nou paradigma en la gestió de les infraestructures.

Respecte a la gestió de ports, aeroports i xarxes ferroviàries, abandonarem el model centralitzat i obsolet de l'Administració espanyola que hem patit fins avui i apostarem per un sistema de gestió individualitzada. Recuperarem, perquè ens cal recuperar-la, l'Agenda catalana del corredor mediterrani, perquè si no la recuperem nosaltres no la recuperarà ningú, un document consensuat entre els agents polítics, econòmics i socials de Catalunya. Necessitem el corredor, les inversions i la gestió, ja que és un conjunt d'infraestructures fonamentals per a la nostra competitivitat.

El tercer eix és la democràcia, que inclou les polítiques digitals, l'Administració pública, la transparència i el govern obert, els mitjans de comunicació, la justícia i la seguretat. La fraternitat ens ha de permetre tenir una república basada en el respecte, la diversitat, la tolerància, la integració, la solidaritat. Pensem diferent, tenim aspiracions diferents, però tots ajudem a construir el país de tots. No volem una Catalunya uniforme, sinó una Catalunya unida en la diversitat. Aquesta és la veritable riquesa del país, aquest és el valor que ens permetrà tirar endavant, créixer i construir.

Un país també amb diversitat de paisatges, de parles, de tradicions i de costums. En paraules de Palau i Fabre –i permetin-me una cita, almenys avui–: «Soc d'aquí, soc estranger. Qui no és estranger en algun àmbit? Qui no se sent diferent als altres en algun moment? La consciència de la pròpia estrangeria ens ajuda a empatitzar amb l'altre, el nouvingut, el singular o el divers en algun aspecte de la seva vida.»

Administració pública. En la Catalunya digital del segle XXI, l'Administració ha de gestionar i liderar la transició tecnològica de les administracions públiques en el marc del Pacte nacional per la societat digital. Ha arribat el moment que el Govern de Catalunya es doti d'una sòlida governança en matèria de política digital. Tal com ja va fer el conseller Turull, és necessari dir i fer un agraïment a tots els treballadors públics de la Generalitat que aquests darrers mesos han hagut de combatre, amb la seva professionalitat i amb el seu compromís, tots els efectes negatius del 155. Moltes, moltíssimes gràcies, treballadors públics de Catalunya. (*Aplaudiments perllongats.*)

Desenvoluparem una administració pública més eficient, senzilla, àgil i útil al servei de les persones, les entitats i les empreses, innovadora i adaptada als canvis i a les demandes. Treballarem per la simplificació i la millora de l'accessibilitat de la relació dels ciutadans, les entitats i les empreses amb l'Administració. Impulsarem les oficines territorials d'atenció al ciutadà de la Generalitat i aprovarem una oficina d'ocupació pública, assegurant el relleu generacional i la captació de talent.

Hem d'avançar cap a un sistema de govern obert que integri les polítiques de transparència, dades obertes i participació ciutadana. La transparència, retre comptes i l'apoderament de la ciutadania o el govern obert han de ser premisses irrenunciables.

Tenim la voluntat d'augmentar el control en la contractació pública, impulsar les bústies ètiques i establir els mecanismes de protecció dels alertadors. Corrupció zero. Convocarem el mecanisme català de lluita contra la corrupció i el frau, i el dotarem de regulació, d'estructura i periodicitat, i dotarem de més recursos l'Administració de justícia i les unitats específiques dels Mossos d'Esquadra.

Com els deia abans-d'ahir, en l'àmbit dels mitjans de comunicació proposarem la dotació pressupostària adequada per a la corporació, per garantir un servei de qualitat i vocació de lideratge i que pugui fer front a dificultats imposades pel Ministeri d'Hisenda espanyol. Volem garantir els mitjans necessaris perquè els mitjans de la corporació puguin dur a terme la missió que tenen encarregada per llei, perquè puguin seguir sent mitjans de qualitat, líders i referents per a la gent d'aquest país.

Justícia. Catalunya ha de treballar per una escrupolosa separació de poders, per la democràcia i el respecte als drets i llibertats fonamentals, amb un sistema de l'Administració de justícia independent, àgil, veraç i de confiança. Desenvoluparem el funcionament electrònic global de l'Administració de justícia, i farem un acord de país per la normalització del català a la justícia i en tots els àmbits jurídics. Ho necessitem. Les sentències en català avui són menys del 7 per cent del total. Pràcticament la nostra llengua ha desaparegut dels tribunals de justícia. Ens cal aquest pla de normalització.

Seguretat. És imprescindible revertir de manera immediata el dany que el 155 ha produït al Cos de Mossos d'Esquadra i retornar a la normalitat l'exercici de les seves responsabilitats. I defensar l'honorabilitat de *tots* els seus membres i comandaments. Farem que el Cos de Mossos d'Esquadra exerceixi com a policia integral de Catalunya, i amb el ple exercici de les competències en l'àmbit de seguretat al nostre país. Els Mossos d'Esquadra han de tenir presència permanent en aquells organismes de coordinació policial internacional, una necessitat que fa anys que ja s'hauria d'haver produït i que l'Estat espanyol ha anat impedit de manera sistemàtica. Volem invertir per dotar el cos dels recursos humans, formatius i tecnològics necessaris per afrontar amb garanties els reptes de seguretat, també els que plantegen les noves formes de criminalitat.

Hem de mantenir i aprofundir en la lluita contra el terrorisme en el marc d'una estratègia transversal integral de la seguretat, que no només impliqui l'àmbit policial del fet terrorista, sinó també abordi la prevenció dels processos de radicalització com un fenomen complex que cal tractar des de diferents esferes de la societat. En aquest punt, vull fer un record sentit i emocionat per totes les víctimes del terrorisme, i de manera especial per les dels atemptats de Barcelona i Cambrils de l'agost passat. (*Aplaudiments perllongats.*)

Finalment, i per acabar aquest bloc, promourem un nou model de bombers que renovi profundament l'actual, amb l'objectiu d'adequar-lo a les necessitats i realitat del segle XXI.

Vull insistir que tot el que els he explicat és una de les vies amb les que comptem actuar, la del Govern. Com he destacat al començament, i penso que amb molta més profunditat en la sessió d'abans-d'ahir, el projecte republicà passa per l'espai lliure d'Europa, Govern, Parlament i ajuntaments, assemblea d'electes i procés constituent.

I a continuació, i per anar acabant, si m'ho permeten, voldria fer-los una reflexió personal. Vostès em coneixen pel meu treball al Born Centre Cultural, entitats com Sobirania i Justícia o Òmnium, o el Centre d'Estudis de Temes Contemporanis o pels llibres que he publicat. Però durant divuit anys vaig treballar per una companyia multinacional d'assegurances, primer com a advocat, després a la seva secretaria general, finalment com a executiu o directiu de projectes. I encara, després de dirigir una filial tecnològica, vaig tenir l'oportunitat d'integrar-me en un projecte internacional amb seu a les oficines centrals del grup a Suïssa, on vaig tenir la gran sort de viure-hi dos anys.

Acostumàvem a planificar l'estratègia de l'empresa per objectius i l'execució per projectes de treball, amb una successió de fases al llarg del temps. Saben quina era per nosaltres la fase més important de totes? La darrera, quan el projecte, assolits uns resultats finals, es donava per acabat i entràvem en la de les lliçons apreses. Es considerava que només amb l'examen acurat de com havia anat el projecte aquest es podia tancar i l'empresa guanyava el coneixement i l'experiència necessària per abordar nous reptes.

Els explico tot això perquè penso que és hora que avaluem conjuntament les lliçons apreses en els últims mesos. Els deia dissabte que ens tocava a tots prendre riscos, que cal que tinguem cadascú de nosaltres el punt d'autocrítica necessària, que reconeguem els errors i els encerts que hàgim pogut aportar amb la nostra activitat

i amb els nostres compromisos. Però no els podria demanar aquest exercici si no fos jo el primer en fer-lo. Per això dissabte ja els vaig expressar que lamento que unes piulades tretes de context, adreçades al Govern de l'Estat, hagin pogut ofendre ningú. No em sap greu reiterar-m'hi, perquè de cap manera era la meva intenció que ho fos. També em sap greu si en algun moment, fruit de la intensitat que demana el periodisme, hagi pogut utilitzar alguna paraula inconvenient. Me'n penedeixo i no tornarà a passar.

Per això, perquè el que jo vull és el que vull per a tothom, la llibertat que vull per al meu poble la vull per a tots els pobles. I per al poble espanyol, i per al poble català, la llibertat té nom de república, república catalana i república espanyola. Amb la mort del dictador Franco, per un instant, va semblar possible que l'Estat espanyol esdevingués finalment l'estat que somiàvem, un estat democràtic que respectés la plurinacionalitat i ens assegurés les eines necessàries per a poder construir futur, igualtat i justícia per als nostres fills. A fe de Déu que pocs com els catalans no s'hi van involucrar.

Majoritàriament els catalans vam confiar que fos possible que els nostres valors fossin respectats. Sempre he entès la relació entre Catalunya i Espanya com una paradoxa. El problema català no és solament el problema de la llibertat de Catalunya, també és el problema de la llibertat d'Espanya, i a l'inrevés. Però any rere any hem vist com aquell anhel de trobada s'anava fonent davant d'un mur d'incomprensions i prohibicions. Any rere any, hem vist com l'Estat espanyol ens condemnava a la residualitat i ofegava el nostre futur, en les infraestructures, en el finançament dels serveis que es mereix el nostre poble, en els drets de la nostra cultura, en els avenços de justícia social que tant necessitem.

La sobirania política dels catalans per decidir el seu futur, que és el punt central del nostre debat, va anar essent finalment reduïda a una mera administració. La reforma de l'Estatut de Catalunya, aprovat per aquest Parlament, escapçat pel Congrés dels Diputats i tot i així referendat pel poble de Catalunya, va ser pràcticament desnaturalitzat pel Tribunal Constitucional l'any 2010. El pacte constitucional quedava trencat. L'Estat espanyol no ens reconeixia com a interlocutor ni com a subjecte polític, sinó com a poble subordinat. I Catalunya va dir prou. Érem milers, aquell 2010, darrere una pancarta que deia: «Som una nació. Nosaltres decidim.» I també hi eren els presidents de Catalunya i del Parlament –tots els presidents de Catalunya i del Parlament–: «Som una nació. Nosaltres decidim.»

És aleshores que molts catalans van començar a preguntar-se fins quan, fins quan seria raonable i assenyat no esdevenir independents i garants del nostre futur. La possibilitat de la independència apareix aleshores com un moviment de progrés, d'il·lusió, de modernitat, d'esperança col·lectiva; un projecte d'arrel europea, com l'escoçès. I va agafar força, fins a ocupar ell mateix l'espai central i transversal del país. Milers d'associacions i entitats van liderar el que ja s'anava perfilant com el projecte polític de canvi democràtic i pacífic més important de l'Europa occidental. Aquesta és la dada clau a retenir. El procés d'independència de Catalunya es basa en l'impuls sorgit de la força de canvi de la mateixa ciutadania, un procés fet de milers d'aportacions i compromisos, de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, extraordinàriament transversal, tant ideològicament com socialment. Reconeguem-ho: els independentistes que som en aquest Parlament hi som per la força de la gent que ens ha empès. I tant de bo el poble espanyol faci un procés semblant i s'emancipi, republicanismament, i sobiranament. Aquest és el meu desig, de tot cor i fraternalment.

Des d'aleshores, des del 2010, els esdeveniments s'han anat succeint –ja els coneixen vostès prou bé–, mentre tots els intents menats per seure a negociar amb l'Estat fracassaven, un darrere l'altre, fins a arribar a l'octubre del 2017. Però, com els demanava, hem d'estudiar bé les lliçons apreses, si volem avançar com a país. I cap independentista no ha de tenir cap problema a reconèixer que no hem fet bé algunes coses. Però també ho han de reconèixer aquells que prefereixen que Catalunya resti

com una comunitat autònoma més. És imprescindible que rebutgin la presó, l'exili, la persecució de ciutadans per les seves idees, la criminalització dels drets cívics i polítics. Per això insisteixo en la idea del meu discurs de divendres: diàleg i vida. Aquí ens hi trobaran sempre.

I acabo. Situem-nos al gener de 1955. A l'exili, el president Irla s'adreça a un bon amic seu, el periodista Just Cabot, i agraint-li la seva felicitació d'Any Nou li comenta les seves preocupacions del moment. Irla li diu a Cabot quines són aquestes preocupacions: el camí que seguirà la joventut catalana, el dret de Catalunya a la seva llibertat, i també la pau al món. Dos anys i mig després, renunciava a la presidència en favor de Josep Tarradellas. El 19 de setembre del 1958, a punt de complir vuitanta-dos anys, moria a Sant Rafèu, a la Provença, a l'exili. Avui és enterrat a Sant Feliu de Guíxols.

En les seves memòries, les memòries del president Irla, aquella lletra oberta que va adreçar als seus estimats amics bisbalencs amb la que s'acomiadava del seu país, el president hi vessa els seus records, l'única manera d'evitar convertir el silenci en presó, l'exili en un no lloc, el dia a dia en un no ser. En poc més de cinquanta planes, Irla justifica el seu compromís polític permanent, incansable, tossut. La seva és una veu que no calla, que es recorda lliure i que acaba esdevenint un crit per tal que ningú no oblidí les seves raons i els seus perquès: llibertat, justícia, república.

Senyores i senyors diputats, que tinguem sort en el camí que seguim a partir d'avui, el camí de la llibertat, de la justícia i de la república. Per Catalunya i per la vida. Tot és ara i res.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Gràcies, senyor Torra.

Suspenem ara el Ple durant quinze minuts. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i nou minuts.

El president

Reprenem la sessió.

Si us plau, vagin seient. *(Pausa.)* Si us plau... Reprenem la sessió, amb la intervenció dels representants dels grups i els subgrups parlamentaris. Si us plau, silenci.

En primer lloc, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la seva presidenta, la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señores diputados, señoras diputadas, señor candidato, se confirma, se confirma que el señor Torra va a ser el próximo presidente de la Generalitat de Catalunya. Como decíamos el sábado, yo siento una enorme tristeza –una enorme tristeza–, no solo porque tenemos al frente de la Generalitat de nuevo a una persona que se reafirma en todo lo que ha hecho el anterior Gobierno, que va al choque, que dice que le parece muy bien, que va a ir a más, que sigue, sino porque es que además tenemos al frente de la Generalitat de Catalunya a una persona cuya ideología queda perfectamente clara a través de sus artículos; una ideología que defiende la xenofobia, que defiende una identidad excluyente, que defiende el populismo. No, no son seis tuits –no son seis tuits. Cuando usted dice: «España esencialmente ha sido un país exportador de miserias, material y espiritualmente hablando», eso es lo que usted piensa. O dice: «No, no es natural hablar en español en Cataluña.» ¿Estoy haciendo algo antinatural, señor Torra? ¿Estoy haciendo algo que a usted le parece antinatural, hablando en castellano en Cataluña?

Pero es que hay más. Es que del sábado al lunes hemos conocido más artículos del señor Torra. Tiene..., me parece que tiene centenares –centenares. Leo textualmente: «España necesita un psiquiatra; es obvio y es urgente, porque incluso uno se estremece del nivel al que ha llegado el torturado cerebro español.» Esto es referido a España, ¿no?

Vamos a hablar de los catalanes. «Quién se atrevería a decir uno, uno de estos españoles que viven con nosotros, que haya significado algo en la historia y el progreso de la humanidad.»

Tercero: «Se corre el riesgo de que la nación se deshaga como un azucarillo en un vaso de leche, atenazada entre la avalancha inmigratoria, el monstruoso expolio fiscal y una globalización que solo trata con respeto a quien pertenece al orden mundial, los estados.» «Avalancha inmigratoria»; el señor de la república para todos. Atención.

Pero para mí yo creo que de los peores..., no sé si encontraremos peores, que seguramente, pero este es realmente repugnante. Se llama «La lengua y las bestias»: «Ahora miras a tu país y vuelves a ver hablar a las bestias, pero son de otro tipo, carroñeros, víboras, hienas, bestias con forma humana, sin embargo, que sorben odio. Un odio perturbado, nauseabundo, como de dentadura postiza con moho, contra todo lo que representa la lengua» –la lengua catalana. «Están aquí, entre nosotros; les repugna cualquier expresión de catalanidad, es una fobia enfermiza.» Atención, ¿eh? «Hay algo freudiano en estas bestias. O un pequeño bache en su cadena de ADN. ¡Pobres individuos! Viven en un país del que lo desconocen todo: su cultura, sus tradiciones, su historia. Se pasean impermeables a cualquier evento que represente el hecho catalán. Les crea urticaria. Les rebota todo lo que no sea español y en castellano. Tienen nombre y apellido, las bestias. Todos conocemos a alguna. Abundan, las bestias. Viven, mueren y se multiplican. Una de ellas protagonizó el otro día un incidente que no ha llegado a Cataluña y merece ser explicado como un ejemplo de extraordinaria bestialidad de estos seres. Pobres bestias, no pueden hacer más.» Y después explica usted que era un señor que puso una reclamación porque en una aerolínea le hablaron en catalán y al señor no le gustó, cosa que yo no comparto en absoluto. Pero, vaya, «pobres bestias».

Esto que usted ha dicho ahora, ¿qué era?, ¿fruto de la labor periodística? Perdone, no compare periodismo con xenofobia y con racismo, ¡por favor! (*Aplaudiments.*) No lo compare, ¿eh?, no lo compare. (*Persisteixen els aplaudiments.*) ¿Esto es periodismo? ¿Esto es periodismo? ¿Esto es periodismo? Señores de Esquerra, de la CUP y de Junts per Catalunya, ¿esto es periodismo?

Usted decía el otro día: «Nos vamos a centrar en internacionalizar el *procés*.» Lo que va a conseguir usted es internacionalizar sus artículos; eso sí que se va a internacionalizar. Si el independentismo piensa –piensa– que con este señor al frente van a internacionalizar el *procés*, es que me parece que han cortado el contacto con la realidad, ¿eh?, el contacto con la realidad. Si alguna vez el independentismo pensó que tenía alguna opción de salirse con la suya, hoy la entierran designando a este candidato como presidente de la Generalitat de Catalunya, la entierran.

Y siento una enorme incredulidad de que esto esté pasando en mi país. Que a este señor que se refiere a seres humanos, a millones de catalanes, como bestias con forma humana que viven entre nosotros –a señores que ponen una reclamación porque no les gusta que se use el catalán–..., a estos señores que dicen que «nuestra nación está amenazada de que se deshaga como un azucarillo en un vaso de leche por la avalancha inmigratoria»..., a este señor ustedes le van a hacer hoy presidente de la Generalitat.

Pero es más, es más indignante aún, es que en estos momentos hay un señor que ha dado un golpe de estado que está en Berlín, fugado de la justicia, y que va a delegar el voto sin que el Gobierno de España lo recurra ante el Tribunal Constitucional. (*Aplaudiments.*) Usted decía en su intervención del sábado: «No es normal en un

país democrático lo que está pasando en Cataluña.» Totalmente de acuerdo, señor Torra. Pero no en lo que usted se refiere de que los gobernantes tengan que cumplir las leyes o ir ante la justicia cuando se la saltan, no, no; que usted sea presidente de la Generalitat y que haya un señor fugado de la justicia después de dar un golpe contra la democracia, que pueda delegar el voto para hacerle a usted presidente sin que el Gobierno de España intente recurrirlo al Tribunal Constitucional no es normal en un país democrático –no es normal en un país democrático. (*Aplaudiments.*)

Pero no me voy a centrar solo en sus artículos, porque también hay que escuchar lo que usted dice como candidato presidenciable, su discurso del Parlament. Lo escuchamos muy atentamente el sábado, y usted vino a reafirmarse; todo lo que dio origen a la intervención del 155, usted lo reafirma, lo reivindica y dice que lo va a superar, que sigue. Solo va a obedecer al Parlament; por tanto, no a los tribunales. Perfecto. Pero solo hay una cosa que, de verdad, me pone los pelos de punta; dice: «No, es que estamos aquí para recuperar las instituciones.» ¿Las instituciones? ¿El Parlament que usted quiere sustituir por una asamblea de electos donde solo va a haber independentistas? ¿Si usted no quiere recuperarlo, quiere cerrarlo, quiere sustituirlo! (*Aplaudiments.*) Usted quiere sustituir el Parlament; recuperarlo, no. Cuando ustedes lo tienen, lo tienen meses solo hablando de la independencia, meses; cuando ustedes..., antes de que se interviniera por el 155, meses sin convocar la Comisión de Salud, Asuntos Sociales... ¡Y ahora dice que lo quiere recuperar para hacer una asamblea de electos solo de independentistas! Ustedes quieren sustituir el Parlament. Y con el Gobierno exactamente lo mismo. El Gobierno de la Generalitat, el que se elige en Cataluña, el que gobierna en Cataluña, el que cumple las leyes, si ustedes lo quieren sustituir por... ¿Cómo se llama este chiringuito? ¿El Consell Executiu? El *consell de la república*, ¿no? Se quiere cargar el Parlament, se quiere cargar el Gobierno, y además dice que la persona que vamos a elegir hoy aquí no es el presidente de la Generalitat, sino que el presidente de la Generalitat es el que está en Berlín. Pero ¿qué instituciones quiere recuperar usted?, ¿si se las quiere cargar todas! Si aquí los que defendemos recuperar las instituciones, este Parlament, donde todos estemos representados, un gobierno aquí en Cataluña, gobernando Cataluña y cumpliendo las leyes en Cataluña, un presidente que se ha elegido con el Parlament, si estos somos nosotros. Si es que ustedes no quieren recuperar nada, lo quieren romper más.

Yo le diré una cosa, señor Torra: yo no quiero un Parlament de Catalunya donde sus votantes no estén representados –yo no quiero un Parlament de Catalunya donde sus votantes no estén representados. Y eso es lo que usted quiere hacer con la asamblea esa. Usted quiere dejar sin representación a los votantes que no son como usted, que no piensan como usted, estas..., no sé cómo les..., puedo elegir algunos de los calificativos de sus innumerables artículos. Aquí los que queremos un *parlament* para todos somos nosotros, aquí los que queremos recuperar el Parlament de verdad somos nosotros, no ustedes. O sea, ustedes quieren que vuelva el 155; claro, si es que es lo que desean. ¿Por qué? Porque no pueden gobernar de otra manera.

Y hoy supongo que después del discurso del otro día, que no dijo nada social, que en la réplica no dijo ni una cosa social, hoy hace aquí el listín telefónico, lo ha recuperado del señor Turull. Yo quiero hacer una pregunta, porque no lo he entendido muy bien: ¿todas esas cosas que usted dice que va a hacer, que las va a hacer usted en cinco meses, que es el Gobierno provisional, o es que las va a hacer cuando llegue la república? Entiendo que es esto, ¿no? Porque un gobierno provisional, que está aquí para hacer una constitución, una asamblea, un *consell*, no sé qué, la comisión del 155, hombre, todo esto no lo va a poder hacer. ¿O es como en la república? En la república tendremos el maná, ¿no? Todo será maravilloso, fantástico.

¿Le digo lo que va a pasar? Que ni usted ni nadie de ustedes nos va a llevar a una república independiente, ni nadie de ustedes va a cumplir todo lo que ha dicho usted aquí hoy. Se lo adelanto, por si acaso tiene usted alguna duda –alguna duda.

Además, ¿sabe qué pasa? Que de todo lo que ha dicho usted en materia social hay muchas cosas en las que estoy de acuerdo; llevamos años reivindicando muchas de las cosas que usted ha vuelto a prometer aquí. Además, es que yo he visto las mismas promesas al señor Mas, al señor Puigdemont, al señor Turull, ahora se las veo a usted... Por cierto, el señor Mas tuvo la decencia de hacer un debate individual con el resto de candidatos a la presidencia y el resto de grupos parlamentarios y así tener un poquito más de diálogo; usted ya... –ni el señor Puigdemont, ni Turull–, ya ni eso. Pero, bueno...

Todo lo que ha dicho hoy no lo va hacer, no lo van a hacer. Pero ¿sabe por qué? Porque para hacerlo se requiere consenso en esta cámara. Ya me gustaría a mí que nos pusiéramos a hablar de industria, señor Torra, estoy deseando conocer cuál es su modelo industrial para Cataluña; me encantaría hablar de infraestructuras. Por cierto, ha dicho hoy: «El Corredor Mediterráneo.» ¿Pero usted sabe que el Corredor Mediterráneo es para conectarnos mejor con el resto de España y con Europa? ¡Si su proyecto es desconectarnos de España y del resto de Europa! ¿Pero qué corredor mediterráneo va a hacer usted? (*Aplaudiments.*) De hecho, la mejor manera de garantizar que el proyecto del Corredor Mediterráneo se paraliza es la independencia de Cataluña, porque dejaría de tener sentido que una tierra fuera de la Unión Europea tuviera todos los recursos y las prioridades; se priorizarían otros corredores. Pero, bueno, si a ustedes la verdad les da igual. De hecho, voy a recuperar alguna de las cosas que ha dicho de las leyes suspendidas.

Hay leyes aprobadas en este Parlamento que no se han suspendido ni en una coma, ni en un artículo, del año 2003, 2004, 2006, 2009, 2010, 2012, 2014, en temas de infancia, de accesibilidad, de formación profesional, de empleo, de asuntos sociales, que no se han desarrollado por su Gobierno. ¿Por qué? Porque ustedes han estado por otras cosas. ¿Por qué? Porque –le recupero su frase; me encanta– «he decidit que només m'interessa la independència». Ya se ve. Pero a usted y a muchos que le han precedido.

Decía antes: «No, es que las leyes se nos suspenden.» No sé si está el señor Salvadó por aquí... Voy a recuperar uno de los *mails* del señor Salvadó. Estaba hablando de una ley, ¿no?; dice: «Ho hem fet en contra dels informes interns, que això no s'aguantava per enlloc, i que pixaríem –perdó– sang després. Hem repetit infinitat de vegades que jugàvem amb alt risc.» Y, atención, ahora viene la frase mejor: «Espero que el Constitucional el suspengui, perquè, si no, fotrem un ridícul espantós.» (*Aplaudiments.*)

Es lo que ustedes han hecho: no se han dedicado a gobernar. Y yo se lo he dicho muchas veces, cuando estaba el señor Mas, cuando estaba el señor Puigdemont: no se puede prometer lo imposible. Si siempre va a haber necesidades a las que el Gobierno, a lo mejor, no pueda llegar. Pero, hombre, cuando tú tienes una prioridad, que es la independencia, dejas todo lo demás. Hay comunidades autónomas con los mismos recursos o menos que nosotros que tienen otras prioridades, y le puedo dar datos, como le dije el otro día. No rebatió ni uno, no dio explicación a ninguno de los datos y preguntas que le hice. No respondió a nada. De hecho, como tengo limitación de tiempo, y usted hizo el otro día lo de Turull, yo me vuelvo a remitir a mi discurso del sábado, a ver si usted, que no tiene limitación de tiempo, me responde alguna de las cosas que le pregunté en mi otro discurso.

Tenemos 151 días, por ejemplo, en Tarragona, para ir a una cita con el dermatólogo. Tenemos en Figueras 167 días de espera para ir con el oftalmólogo o 122 días en Lleida para hacerse una resonancia. Pero ¿qué pasa? Que vostè ha decidit que només li interessa la independència. Y cuando llegue la república no habrá listas de esperas, cuando llegue la república no habrá problemas sociales. Pónganse a trabajar, porque la república no va a llegar. O sea, es que los problemas son ahora, los 167 días son ahora; no se pueden esperar a cuando usted traiga el maná del cielo, que es la república imaginaria. Y en esas listas de espera están todos: nuestros votantes,

que ustedes quieren dejar que tengan representación en el Parlament, y los suyos; están todos, en esas listas de espera.

No quiere dialogar. ¿Cómo va a dialogar con personas a las que considera... todas estas cosas? –no quiero repetir. No, no quiere dialogar. Pero le digo: en el Parlamento va a volver el diálogo. Cuando ustedes dejen de tener esa mayoría ficticia en las instituciones, cuando a ustedes se les acabe el chollo, cuando a ustedes les desenmascaremos de verdad a nivel internacional, volverán el consenso y el diálogo a este Parlamento y tendremos una Cataluña para todos. Pero ¿qué pasa? Que con usted, pues, vamos a tener que esperar bastante más –vamos a tener que esperar bastante más.

Y hoy, que usted se convierte en presidente, yo me convertiré en la líder de la oposición. Y yo digo a la oposición, al resto de fuerzas parlamentarias que formamos la oposición de Cataluña, que representamos al 53 por ciento de la población, que ante la gravedad de lo que vamos a tener al frente yo, como líder de la oposición, intentaré que estemos lo más unidos posible, para buscar consenso, para buscar propuestas en materia social, en materia económica, en materia de lucha contra la corrupción, para hacer propuestas que dejen de manifiesto que lo que pretende el señor Torra no es ni lo que quiere la mayoría ni lo que se merece el conjunto de la ciudadanía de Cataluña; que no queremos que hagan una asamblea que sustituya a este Parlament y que elimine a la oposición del Parlament. Yo, como líder de la oposición, me comprometo a hacer esta llamada para hacer este impulso de las labores desde la oposición, y con el Gobierno me encantaría poder negociar, con un gobierno de la Generalitat, llevar hacia adelante leyes, prioridades, propuestas, me encantaría. Pero con usted creo que va a ser muy difícil, pero mucho, mucho, muy difícil. Solo hay que saber lo que piensa de nosotros, de millones de catalanes. Qué difícil se le va a hacer vernos cada día aquí, ¿verdad?, señor Torra, sabiendo lo que usted piensa de nosotros. Qué difícil.

Pero, como le decía el otro día, no nos vamos a cansar y Ciudadanos va a estar aquí, liderando la alternativa, liderando la oposición. ¿Por qué? Porque nos dieron la victoria en las urnas. Pero somos demócratas y tenemos que respetar una ley electoral que el Gobierno de España, el PP y el Partido Socialista han querido mantener, que les da a ustedes una mayoría que les permite gobernar. Aquí estaremos. (*Veus de fons.*) Sí, sí: la Ley electoral les da una mayoría parlamentaria a ustedes que no tienen en las urnas, a ustedes les da una mayoría parlamentaria que ustedes no tienen en las urnas. Eso es así, le guste o no, señor Torra. Nosotros seguiríamos siendo la fuerza más votada, en votos y en escaños, con una ley justa, seguiríamos teniendo más diferencia de escaños con la segunda fuerza votada y encima podríamos tener alguna oportunidad de buscar un consenso –que ustedes han tardado seis meses, ¿eh?, por cierto– para gobernar en Cataluña.

Pero tenemos que esperar y vamos a liderar, como hicimos la legislatura pasada, compañeros y compañeras, las propuestas sociales y económicas de este Parlamento, pensadas para todos los catalanes, no solo para los que nos votan a nosotros. Y vamos a hacerlo, porque la historia se repite. No es nuevo lo que proponen estos señores, no es nuevo lo que propone el señor Torra. No es la primera vez que se dirige a grupos de personas como bestias con forma humana que se reproducen y que son impermeables a la cultura del país donde viven. Usted no es original, no se lo ha inventado usted; lo ha asumido, muchos antes dijeron lo mismo que usted. La historia se repite, y a nosotros, compañeros y compañeras, nos ha tocado enfrentarnos a este discurso de nuevo. Parecía impensable, ¿verdad?, en la Europa del siglo XXI, en la Unión Europea del siglo XXI, volver a encontrarse con estos discursos identitarios y excluyentes, con estos discursos que dicen que la nación sufre el peligro de la invasión de la inmigración, con estos discursos de no reconocer a parte del pueblo, de no reconocer a parte de los catalanes, porque usted nos llama «españoles que viven en Cataluña». No es nuevo, como digo, decir que seres humanos son bestias o animales. No es nuevo decir que hay un grupo de personas que solo saben robar o expoliar.

No es nuevo, señor Torra, lo que usted representa, ni mucho menos, es pasado. No es nuevo sentirse superior en cuanto a su lengua, en cuanto a su cultura. No es nuevo encontrar un enemigo exterior, que es el culpable de todo, que cuando lo eliminemos, cuando nos deshagamos de ese enemigo exterior, vamos a ser muy felices y vamos a ser ricos y no vamos a tener problemas sociales. No es nuevo, señor Torra.

Pero lo que sí es nuevo es que, a diferencia de muchos de los que se han enfrentado a este discurso, nosotros tenemos la suerte de estar en la Europa del siglo XXI, eso sí que es nuevo, en un país como España. Y no va a ser fácil, porque, ante todas esas personas que han hablado de la insolidaridad, como usted propugna, que hablan de robar, del peligro de la nación, de la cultura, de la lengua, nosotros vamos a tener que defender la igualdad, vamos a tener que defender la solidaridad, vamos a tener que defender la unión, vamos a defender la tolerancia y la diversidad. Usted decía en uno de sus artículos, más o menos: «Qué pena, que las calles ya no son como las de mis abuelos y mis padres.» A mí me gustan mucho más las calles del siglo XXI que las del siglo XIX, señor Torra, mucho más. (*Aplaudiments.*) Con diversidad, con más libertad –con más libertad–, señor Torra; con más diversidad, con más tolerancia, con más lenguas, con más nacionalidades; con más diversidad, con más derechos dentro de una Unión Europea. A mí me gustan mucho más. Yo sé que el nacionalismo siempre vuelve al pasado, es pasado, es anacrónico. Lo que ustedes representan es pasado, pero nosotros tenemos que representar lo que es el futuro –lo que es el futuro.

Y lo vamos a hacer –lo vamos a hacer–, y tenemos que ser dignos herederos de los que antes que nosotros han luchado contra esto; tenemos que ser fuertes y tenemos que seguir adelante, y lo vamos a hacer. Y aquí se va a volver a reconstruir un proyecto para todos los catalanes; también para los que les votan a ustedes. Porque el nacionalismo, allí donde ha imperado, ha perjudicado a todos; también a las personas que han secundado estas tesis. Pero vamos a superarlos entre todos.

Yo, a pesar de todo, soy optimista...

El president

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

Sí; cinco segundos, señor presidente. Acabo de pasar, solamente.

La historia nos hace ser herederos de otros que lucharon antes que nosotros contra lo que representa hoy el señor Torra, contra lo que el independentismo hoy, con su voto, acepta de una forma creo que muy poco inteligente, como les dije el otro día. Lo que nosotros representamos, que es luchar por la igualdad, por la solidaridad, por la unión, por la diversidad, por la tolerancia, por un parlamento de todos los catalanes...

El president

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...y no solo de unos, esto –esto– va a ganar en el futuro, porque le digo: luchar contra el nacionalismo en la Europa del siglo XXI no es una opción, es una obligación.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

A continuació té la paraula el senyor Sergi Sabrià, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Sergi Sabrià i Benito

Buenos días, good morning, sabah al-khair, bonjour, ni hao, sabah al-jair, bon dia. Bon dia, molt honorable president del Parlament, diputats, diputades, familiars

dels presos i exiliats que avui ens acompanyen, candidat Torra, senyores i senyors. He volgut començar saludant-los en set idiomes, segur que molt mal pronunciats, set idiomes dels que es parlen cada matí als nostres carrers; a tot arreu, a Palafrugell i a Sant Vicenç dels Horts. Són la diversitat i la riquesa de la gent d'aquest país, dels ciutadans de Catalunya.

Som un poble de pobles, som una nació on hi cap tothom; pobles, alguns d'ells, que són aquí des de fa sis-cents anys, com el poble gitano; altres que només fa unes dècades; d'altres, des de fa molt poc. Són catalans perquè aquest país converteix en catalans tots aquells que hi volen viure i volen formar-ne part. És això el que som, és això el que volem ser. Un país... (*Aplaudiments.*) Un país construït des de la diversitat de la seva gent, no ho entenem de cap altra manera. La diversitat ens fa rics com a societats i més preparats per al món globalitzat; la diversitat ens engrandeix com a poble i ens fa més forts –ens fa més forts– a l'hora d'emprendre el camí de la llibertat. Com a partit i com a grup parlamentari ho intentem reflectir cada dia. També ho voldrem fer en les nostres decisions i en els nostres àmbits en aquest Govern que començarà demà.

Aquest país l'hem construït entre tots, a base d'arribada de moltíssima gent –molíssima gent– d'arreu del món; primer de l'Estat espanyol i, darrerament, amb l'arribada de persones de totes les regions i continents del món. I tots són ciutadans de Catalunya i desitgen un país més just i més pròsper i més culte; sí, més culte, perquè més culte també és més lliure.

ERC ha sigut i continuarà sent, ara també des del Govern, la garantia que aquesta diversitat es posi en valor cada dia i es vetlli pels drets de tota, tota, tota la ciutadania, permanentment. Per nosaltres, la lluita social és absolutament indèstria de la lluita per la llibertat. La república és l'eina, l'objectiu inicial i imprescindible per construir una societat més justa, el nostre objectiu, l'objectiu d'Esquerra des de fa vuitanta-set anys.

I la lluita social, l'aposta per les polítiques socials, és la millor manera de treballar per la república i també –també– de fer nous republicans. Això és el «fer república», que portem tants dies defensant: treballar des del Govern, des del Parlament, des dels ajuntaments i des de tots i cadascun dels espais per esdevenir una societat moderna i capdavantera; una societat referència per la seva lluita pels drets civils, pels drets socials; una societat més justa, que garanteixi la igualtat d'oportunitats a ciutadans lliures. I cada vegada som més els que sabem que dintre el Regne d'Espanya això no serà possible.

Treballar per la república és treballar per aquests objectius socials i posar final a una etapa fosca; polítiques socials per fer república i república per construir entre tots una societat millor, amb els valors republicans de sempre: llibertat, igualtat i fraternitat; treballant junts per una societat que encari conjuntament els reptes de futur, sumant diferències, però sobretot sobretot mirant l'horitzó que hem de construir entre totes i entre tots. I fer-ho amb el Govern i des del Govern, tal com Esquerra Republicana fa mesos i mesos que reclamem.

Un govern ens fa més forts i ens col·loca en molt millor posició per ajudar la nostra gent. Ens hem sentit sols en molts moments reclamant-ho, però que ningú entengui això com una queixa, al contrari: estem molt satisfets –molt satisfets– de trobar-nos avui aquí en disposició i amb la majoria suficient per fer-ho per fi realitat. I fer govern amb ganes de treballar des de la diversitat i per la diversitat. I en aquest punt vull agrair i destacar les paraules de disculpa del senyor Quim Torra. Haver-ho fet avui i aquí abans d'assumir el càrrec l'honora, és valent –i no fa riure–, i ens permet encarar el futur amb optimisme i convençuts que sabrem treballar junts per construir una societat molt millor i un futur molt millor per tots, tots, tots els catalans.

Un dels primers reptes que tenim, òbviament, és fer front a la repressió, la vulneració de drets fonamentals permanent a Catalunya. Cal batallar amb tota la contundència, tota la determinació, perquè les persones avui empresonades, perquè les

persones avui a l'exili, persones innocents que són culpables només d'haver seguit el mandat del poble i haver fet un referèndum, puguin tornar a casa amb les seves famílies.

Hem de treballar també perquè es puguin escriure llibres lliurement, per poder posar les lletres que vulguem a les nostres cançons, per agafar el Twitter i exercir-hi la llibertat d'expressió, perquè el dret de vaga i el dret de protesta estiguin garantits i perquè els colors i els llaços no es tornin a prohibir mai més. Volem un país on la llibertat surti de la presó i la corrupció hi entri d'una vegada (*aplaudiments*); una societat on l'Oriol, la Carme, la Dolors, en Quim, els Jordis, en Josep, en Raül siguin a casa, i l'Urdangarin, en Rato, en Bárcenas i en Millet siguin a la garjola (*aplau-diments*); un país on el feixisme no tingui fundacions, ni pugui anar intimidant pels carrers alegrement; un país on la policia no pegui la gent que vol votar o persegueixi les idees polítiques; un país on no persegueixin les urnes.

Avui, la república és l'única manera de garantir els drets polítics col·lectius i individuals de tots els ciutadans de Catalunya. Si volem la independència –si volem la independència– és perquè volem viure en democràcia. I per això cal que fem front comú tots els demòcrates, tots els demòcrates de l'Estat espanyol.

La configuració d'un govern és també la manera d'institucionalitzar el conflicte; el Govern ha de ser una eina més per combatre la repressió. Per això també vam fer la proposta dissabte de crear l'oficina dels drets civils i polítics per analitzar totes les vulneracions de drets, que treballi per frenar aquest feixisme desfermat als carrers.

També caldrà seguir treballant des de la majoria republicana per continuar creixent. Volem seguir construint una majoria sòlida i incontestable a Catalunya a favor de la república. Volem convèncer cada dia més gent, també a través de l'acció de govern. Cal fer polítiques progressistes i posar el Govern a disposició de la gent, en contrast amb un estat que no ho fa, un estat que utilitza el Govern contra els seus ciutadans.

També cal que tothom pugui participar de la construcció del país. Volem parlar amb tothom i escoltar tothom. Proposem, en línia amb el que deia també el candidat Torra, un gran diàleg de país amb vocació constituent; volem escoltar tothom, que ningú se senti exclòs de la construcció d'un país més lliure.

Serà un dels primers grans reptes, i el principal serà trencar barreres; de res serviria un diàleg entre els 2 milions de ciutadans que ja estem convençuts que sense república no hi ha futur. Cal arribar a tothom, a cada racó de Catalunya, a cada barri i a cada poble, escoltar i parlar amb tothom, i que tothom hi digui la seva. Només així –només així– aquest diàleg podrà ser fructífer i ser realment una base per un procés constituent. Un país que nosaltres el volem i l'exigim amb igualtat d'oportunitats per tothom; un país feminista, un país ecologista, un país que respecti els drets dels animals, un país amb els valors republicans com a principal carta de presentació.

Com hem apuntat els darrers dies, també haurem de seguir lluitant en el front judicial internacional. Del front judicial internacional, no en tinguin cap dubte, arribaran bones notícies; serà l'avantsala de quan el cas català arribi al Tribunal d'Estrasburg, que –no ho dubtin– hi arribarà.

Finalment, cal que aquest Govern i la societat continuïn caminant de costat. La mobilització al carrer, sempre cívica, sempre pacífica, ha estat i ha de continuar sent una de les potes fonamentals, a partir dels principis de desobediència civil, des de la pau i per la pau, però amb determinació, com cada Onze de Setembre, com l'1 d'octubre i com el 3 d'octubre.

Així doncs, per combatre la repressió i vulneració de drets però alhora construir el país que volem, el primer que caldrà fer, i avui n'estem fent el pas més important, és recuperar els institucions del país. Tenim el Parlament, i avui, ara ja sí, tindrem la primera peça per recuperar el Govern. I ens caldrà, doncs, a partir d'ara, i amb aquest Govern, treballar en tots els fronts que destacava dissabte i que he tornat a

destacar avui. Els repasso: front democràtic, ampliació de la majoria social, internacionalització de la causa i mobilització ciutadana al carrer.

La república és la nostra oportunitat de fer un país millor. Com deia ahir mateix en Pere Aragonés, la república serà socialment justa o no serà, serà integradora i inclusiva o no serà, serà oberta i transversal o no serà. És fent república, amb la força dels fets, seduïnt a tothom, explicant-nos, explicant-nos bé, abraçant a tothom, que eixamplarem encara més la base social. En definitiva, la república és a la vegada una més de les lluites que hem compartit fins avui, però també la síntesi de totes elles, i l'oportunitat, també, per garantir-ne la seva efectivitat.

Per això ara us esperem i us necessitem, als que encara no hi sou, al nostre costat; tots aquells que heu estat en altres lluites, també heu de ser-hi ara, de la mateixa manera que els i les republicanes som a les vostres lluites. Això va de construir un país millor entre totes i tots, a favor de tothom, en contra de ningú.

Som els hereus dels que van proclamar la república als anys trenta, dels que la van defensar davant el feixisme. Som els fills i els nets dels que es van exiliar o partir la dictadura. Som nets dels que van haver d'aixecar barris sencers amb els seves mans, dels que van haver de posar els claveguerams al carrer. Som fills dels que van lluitar per l'ensenyament a Catalunya i perquè aquest ensenyament fos en català. Som fills dels que van garantir la igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans. Vam ser junts al carrer, a Sant Boi, el 76, quan cridàvem «llibertat», i formem part dels que vam recollir signatures a favor de l'avortament lliure l'any 79.

Som els de l'Assemblea de Catalunya, els de la tancada dels Caputxins. Vam treballar plegats per defensar les persones sense papers a l'església del Pi. Som els que vam acampar pel 0,7 per cent. I els que vam plorar per Sarajevo. Hem lluitat sempre junts perquè tothom estimi com vulgui i estimi a qui vulgui. Som els que creiem que totes les persones són iguals, neixin homes o neixin dones. Vam cridar plegats «No a la guerra», vam lluitar junts contra el transvasament de l'Ebre, vam sortir al carrer per dir que volíem acollir. Vam fer possible l'1 d'octubre i vam sortir junts al carrer el 3 d'octubre. Som els que vam sentit amb incredulitat, amb por, amb ràbia les paraules amenaçadores d'un monarca que ja no ens representa si és que ens havia representat mai. I ara no ens podem aturar, ni ens podem dividir.

Si hem compartit una i mil lluites, totes per construir un país millor, ara només hi ha una via: lluitar per la república. Perquè defensar la república és defensar el país, és defensar els grans consensos que hem aconseguit fins avui. Perquè el que avui està en perill és el model d'escola catalana que va néixer als vuitanta a Santa Coloma de Gramenet, un model d'èxit i un model de consens. I també, i molt especialment, tots i cadascun dels professionals, dels mestres que el fan possible. Aquells mestres que entren cada dia a l'aula per ajudar i ensenyar els nostres fills; professionals que un dia i un altre són assenyalats i posats en qüestió quan el que fan és treballar per la gent d'aquest país. Com els mossos d'esquadra, com els treballadors dels mitjans públics, com els bombers, com els metges, com el personal sanitari. Som al seu costat, com sempre, per ells i per la seva feina. Per tots ells i per tots els ciutadans, avui fem un pas molt important: recuperar la Generalitat de Catalunya; recuperar-la per tornar-la a posar en mans dels ciutadans de Catalunya, per poder ser al costat dels treballadors públics, en definitiva, per tornar a posar en marxa el país una altra vegada.

Com vam dir dissabte, volem fer govern per fer república. Ara és el moment de reprendre la iniciativa, de l'acció política, de fer avançar el país. Un govern que haurà de ser, per força, de resistència; un govern que serà combatiu, perquè continuarà tenint al davant la repressió d'un estat absolutament deslegítimat, que avui ja torna a amenaçar-nos un altre cop amb el 155; d'un estat acomplexat per la doble derrota: de l'1 d'octubre i del 21 de desembre. I davant d'això, nosaltres, autoexigència. Ens exigirem, cada dia, que sigui un govern solvent, competent, preocupat per la cohesió social i que garanteixi les llibertats i la justícia social. Cal que tots els sectors d'a-

quest país notin l'alenada d'aire fresc que serà la recuperació del Govern, i reprendre el rumb, aturat com a conseqüència del 155.

Com ja hem anunciat, caldrà posar en marxa un pla per analitzar totes les conseqüències d'aquest 155 per, immediatament després, refer tot allò que l'Estat s'hagi encarregat d'aturar, de boicotejar, d'eliminar. Per això, creiem fonamental situar la lluita social al centre de tot. Tenim deures socials que no poden esperar. I n'enumeraré només uns quants, tots coincidents amb la proposta del candidat: desplegar la renda garantida; posar en marxa el Pla integral contra la pobresa energètica; impulsar l'acord estratègic contra el sensellarisme; garantir, malgrat el Tribunal Constitucional, l'accés universal a la salut –tothom ha de tenir el dret a ser atès; els immigrants també, senyors de Ciutadans– (*aplaudiments*); defensar, protegir i impulsar el model d'escola catalana. Exemples de polítiques urgents; en algun cas, pendent; en molts d'altres, interromputs pel 155.

També en l'àmbit econòmic, i malgrat els èxits recents dels darrers mesos, cal un nou impuls. Cal entomar, definitivament, el repte de reformar l'ICF per avançar en una proposta de banca pública catalana; cal arrencar un pla de xoc contra la precarietat laboral, o entomar, per fi, el repte de la formació professional dual.

Volem..., i, per això, com vam dir dissabte, avui donarem suport al candidat Quim Torra. Volem liderar, conjuntament amb els companys triats per Torra, aquest executiu. Posarem el nostre capital polític, organitzatiu i personal al servei d'aquest projecte compartit, per seguir treballant per fer realitat la república des de tot arreu on siguem presents. Seguirem sent el soci més fidel del poble de Catalunya, com ho som des de fa vuitanta-set anys. I ho farem amb més força que mai pel camí ja recorregut, perquè hi som més a prop que mai, perquè és l'hora de la victòria. Una victòria que serà per a tot un poble sense exclusions: quan guanya la república, guanyem tots.

I no vull acabar sense recordar presos i exiliats. Ells han liderat i han fet possible que avui siguem aquí; fem-ho per ells i per les seves famílies que avui ens acompanyen. Donem-ho tot per culminar la feina que tant ha costat. Per l'1 d'octubre, pel 3 d'octubre i pel 21 de desembre. No ens fan por. Nosaltres no ens rendim mai: persistim, persistim i persistim. Persistim i seguim lluitant per ser, com al 1640, com al 1714, com l'any 36, com al 39, com al 78, com al 81. Persistim per guanyar la llibertat. Perquè com ens diu l'Oriol Junqueras ben sovint, les qüestions importants a la vida com la llibertat, la dignitat, la justícia, la democràcia o la independència d'aquest país no es demanen, es guanyen a les urnes i es defensen des de les institucions i des de cada un dels racons d'aquest país; també des de les fàbriques, de les universitats, de les entitats socials o els sindicats, com tornarem a fer una altra vegada a partir d'avui.

Fins a la victòria sempre! Visca Catalunya!

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Sabrià. És el torn ara, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del seu president, el senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor candidat, aquesta sessió serà molt diferent de la de dissabte, perquè ahir es va esvaïr el dubte. Avui ja sabem que el candidat proposat per Carles Puigdemont serà investit amb els vots de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i l'abstenció de la CUP. No cal dir que respectarem la decisió del Parlament i la legitimitat de la presidència, sempre que el seu exercici es produeixi en el marc legal vigent, que és l'única font de legitimitat que reconeixem.

Avui, certament, vostè ens ha parlat més de temes concrets i d'obra concreta de govern. Perdoni, potser li faré un petit resum que potser trobarà injust: avui ens ha

dit que faria el que els que li donen suport porten anys dient que farien, però en cinc mesos. Aquest és el resum del que hem sabut veure.

Nosaltres voldríem plantejar avui el debat, ja sabent-ne el resultat, des d'un altre punt de vista; voldríem plantejar-li quatre grans qüestions. La primera, si respectarà el marc legal vigent. Voldríem saber si és capaç –la segona– d'assumir que Catalunya està formada per tots els ciutadans de Catalunya; també els que parlen castellà o altres llengües i els catalans que se senten també espanyols. I algunes de les expressions que ha utilitzat aquest matí ens fan suposar que sí. Tercera: voldríem saber quina serà la seva contribució al respecte, entre els catalans, per evitar la fractura i recosir la societat. I quart: voldríem saber com pensa establir el diàleg de què parla.

I, per tant, començo. Primer voldríem recordar el marc legal, ni que sigui de forma molt breu. Dissabte els llegia l'article segon de la Llei de la presidència de la Generalitat, que diu el següent: «El president o presidenta de la Generalitat té la més alta representació de la Generalitat; també té la representació ordinària de l'Estat a Catalunya. El president o presidenta de la Generalitat dirigeix i coordina l'acció del Govern.» Aquí no hi ha ni assemblea d'electes, ni consell de la república ni *farra-po de gaita*; vull dir que hi ha el que hi ha. I nosaltres voldríem que la seva actuació s'ajustés precisament al que diuen les nostres lleis.

Resulta especialment rellevant que sigui el president el que conegui el que estableix l'Estatut d'autonomia; entre d'altres coses, perquè vostè té la inexcusable obligació d'ajustar la seva actuació i les seves decisions al contingut de l'Estatut. Només li llegiré quatre articles, perquè crec que n'hi ha prou per començar.

Primer: «Article 1. Catalunya, com a nacionalitat, exerceix el seu autogovern constituïda en comunitat autònoma, d'acord amb la Constitució i amb aquest Estatut, que és la seva norma institucional bàsica.»

«Article 2.4. Els poders de la Generalitat emanen del poble de Catalunya i s'exerceixen d'acord amb el que estableixen aquest Estatut i la Constitució.»

«Article 3. Les relacions de la Generalitat amb l'Estat es fonamenten en el principi de la lleialtat institucional mútua i es regeixen pel principi general segons el qual la Generalitat és Estat, pel principi d'autonomia, pel de bilateralitat i pel de multilateralitat.»

«3.2. Catalunya té en l'Estat espanyol i en la Unió Europea el seu espai polític i geogràfic de referència i incorpora els valors, els principis i les obligacions que deriven del fet de formar-ne part.»

Article 7. Punt 1: «Gaudeixen de la condició política de catalans o ciutadans de Catalunya els ciutadans espanyols que tenen veïnatge administratiu a Catalunya. Llurs drets polítics s'exerceixen d'acord amb aquest Estatut i les lleis.» Punt 2: «Gaudeixen, com a catalans, dels drets polítics definits per aquest Estatut, els espanyols residents a l'estranger que han tingut a Catalunya el darrer veïnatge administratiu i també llurs descendents que mantenen aquesta ciutadania, si així ho sol·liciten en la forma que determini la llei.»

Amb això n'hi ha prou per orientar-se.

I algú pot dir: «Home, però això pot canviar.» Efectivament. Ara, per canviar, es necessita, per començar, almenys el suport de noranta diputats i diputades d'aquesta cambra; ni del consell de la república, ni de l'assemblea d'electes ni de la comunitat d'amics o la gent que anem de costellada. I crec que és important que això ho sapiguem i ho interioritzem, perquè els jocs de paraules i aquesta logomàquia que a vegades establim en el Parlament no ha aportat gaires rendiments i més d'un disgust.

Per tant, ni procés constituent, ni projecte de constitució catalana tenen cabuda en el nostre marc legal. Sí que es poden iniciar processos de reforma estatutària i constitucional a través dels mecanismes legals previstos i de les majories parlamentàries adequades. Vista l'experiència de l'anterior legislatura, no em sembla sobrer insistir sobre aquesta qüestió. Ja li vaig assenyalar dissabte, senyor candidat, que no voldríem que la seva presidència fos la zona zero de les nostres institucions d'auto-

govern. No voldríem que el mal ús de les institucions arrasés el nostre autogovern; un autogovern que és de tots els catalans, pensin com pensin.

Els hi diré d'una altra manera: com no voldríem que l'article 155 de la Constitució espanyola s'hagués d'aplicar novament, els encoratgem a que no ho tornin a provocar, com ho van fer els dies 6 i 7 de setembre, 1 d'octubre i 27 d'octubre de l'any passat.

Potser algú s'ha estranyat que hagi llegit l'article 7 de l'Estatut, el que defineix la condició política de catalans. És la meua manera de tornar a dir que són tan catalans els que parlen català com els que parlen altres llengües. És la meua manera de dir que són tan catalans els independentistes com els que no ho són. És la meua manera de dir que són tan catalans els que només se senten catalans com els que comparteixen o tenen altres sentiments d'identitat.

Dissabte, en una molt bona intervenció, Xavier Domènech va intentar en va que vostè li digués què pensava dels espanyols i les espanyoles. Avui sabem que el que voldria és que tinguessin una república; això..., avui ho hem aclarit una mica més. Jo no tinc gaire esperança que contesti el fons de la pregunta d'en Xavier Domènech, però li'n faré una altra força similar: què pensa vostè dels catalans i de les catalanes que se senten també espanyols i espanyoles? Perquè el tema no són uns tuits, el tema no són uns articles, el tema no són unes entrevistes i conferències, el tema no és tan sols una discutible admiració per Daniel Cardona o els germans Badia o Nosaltres Sols!; el tema és si per vostè només mereixes la condició política de català aquella persona que parles català o se sentis catalana i prou. I aquesta és la qüestió.

Quan vostè mira a Catalunya ens hi veu a tots o només a una part? Pensa vostè que hi han bons o mals catalans? Que els mals catalans són els que també se senten espanyols? Que els espanyols i els que se senten espanyols són l'enemic?

I algú dirà: «Home, si aquest matí ja ha dit coses que apunten en una direcció diferent.» Té raó. Però és que jo l'he enganxat amb una falsedat, senyor candidat. Vostè, dissabte, va dir que trobava a faltar aquell PSC dels vuitanta. Clar, i jo li vaig dir: «No trobaré tuits.» I, clar, no he trobat tuits. Però sí que he trobat un article, del 13 de maig del 2011, que es titula «El PSC i la cabra catalana». Ja ho poden ben dir: *maldita hemeroteca*. Li lleigeixo el segon paràgraf d'aquell article.

«La darrera vegada que es va veure un exemplar de socialista català ja fa molts anys, a mitjans dels setanta del segle passat, tenia nom, es deia Josep Pallach. De fet, la raça del socialista català, que durant la República va comptar amb un ramat considerable i uns noms de prestigi, com Serra i Moret o Rafael Campalans, havia entrat en un procés de decadència ineluctable amb la barreja amb la raça del socialisme espanyol. Les esperances...» (*Remor de veus*.) Perdonin, deixin-me, perquè segueix..., per dir-ho així, millora. «Les esperances posades en l'exemplar Josep Pallach, malauradament es van veure frustrades per una mort prematura. Allò va accelerar-ne el final. Els creuaments amb la raça del socialista espanyol van anar augmentant i augmentant fins arribar a mutar el propi ADN dels autòctons. Avui res no és més igual a un socialista català que un socialista espanyol. La vella i honorable raça del socialista català s'ha de donar per extingida, encara que, de manera totalment acientífica, hi hagi certs individus que se'n reclamin continuadors.»

Escolti, el problema no és un tuit –el problema no és un tuit...

El president

Un moment –un moment–, senyor Iceta, si us plau.

Miquel Iceta i Llorens

I vostè parla de raça amb aquesta desimboltura... I vostè deia: «No, trobo a faltar en Pallach, en Raventós i en Maragall.» No, no, vostè sembla que només troba a faltar en Pallach, perquè ja els considerava, de la forma que vostè ho fa, despectivament, espanyols. I això és etnicisme o no? És supremacisme o no? Què dimonis és, això?

Miri, nosaltres tenim la història que tenim. Normalment, un se sent orgullós de la seva història. A tota història hi han elements discutibles, naturalment. Però aquesta és la qüestió: cap socialista català va considerar mai que qüestions identitàries passessin per sobre del concepte de ciutadania. I ho diem pels socialistes catalans, i ho podríem dir també dels companys del PSUC, del moviment sindical, de la gent que, efectivament, cridava «Llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia». Una tradició que, entre altres coses, va permetre que governéssim plegats. En la llarga història d'en Sergi Sabrià hem trobat a faltar una cosa que vam compartir junts. Vostès, per cert, van fer president el president Montilla –els estalviaré la lectura de les coses que opinava el seu candidat a la presidència avui, sobre aquella operació política, perquè això jo no ho faig. (*Remor de veus.*)

Miri, el nostre país té una identitat que és plural, i qualsevol essencialisme és una amputació del nostre poble. (*Aplaudiments.*) Per tant, no podem votar-lo, senyor candidat, futur president. Ens estranya una mica que alguns el puguin votar sense cap mena de recança, però, en fi, això no és el nostre tema.

I vostè em convidava, l'altre dia..., deia: «Haurem de, algun dia, parlar d'això del catalanisme i l'independentisme.» I deia –i tenia raó–: «No és el moment.» Però de totes maneres li he volgut trobar un parell de cites pel que nosaltres entenem. Per exemple, vostè diu que li agradava molt Rafel Campalans. Doncs, escolti'm, diu: «Per nosaltres la pàtria catalana vol dir sobretot el grup d'homes que viuen a Catalunya» –ara hauria dit «d'homes i de dones»– «i tenen una voluntat col·lectiva de convivència i de progrés, vinguin de les terres que vinguin.» (*Algú aplaudeix.*) O Tarradellas, que em sembla fins i tot més important, perquè és un concepte encara més inclusiu. Diu Tarradellas: «Catalunya és un país massa gran perquè no hi capiguem tots i massa petit perquè puguem prescindir d'algú.» Quedem-nos amb Tarradellas, fem Tarradellas. (*Aplaudiments.*) Ja per no dir Joan Reventós, ja més sospitós, almenys amb el seu pensament, no? Però deia: «La renúncia al doctrinarisme» –i no parlava de vostè– «és una aposta per un catalanisme entès com una ciutadania que ha de proposar-se sumar i no dividir, civilitzar i no fanatitzar.» Aquests som nosaltres. I, per tant, no és el moment, però hi ha tema.

La concepció de la nació catalana: formem part de la nació catalana tots els ciutadans de Catalunya, tal com els defineix l'Estatut, o no? Es pot ser català sense compartir el projecte independentista o no? O potser cal una mica d'ajuda o un tractament especial? Perquè no..., no cregui que ens preocupen només aquests fonaments ideològics que sembla tenir, és que ens preocupa el projecte que va esbossar. Perquè diu: «El nostre projecte és fer república.» I jo li dic: encara que la majoria de catalans no hagin manifestat compartir aquest projecte. No sé com s'ho farà perquè el que sí li dic és: si per fer república cal empetitir la nació, aquesta república no ens serveix. Si per fer república cal trencar la unitat civil, aquesta república serà nefasta. I si per fer república s'han de vulnerar les lleis que regulen la nostra convivència, això acabarà com el rosari de l'aurora, o sigui amb batalla campal, que és com acabava el rosari de l'aurora.

Vostè ha acceptat la presidència provisional i per delegació. Si això només l'afectés a vostè, no tindríem gaire cosa a dir; però és que la presidència de la Generalitat no és una qüestió personal, és un afer polític i institucional. I estem convençuts que la provisionalitat i l'acceptació d'una autoritat superior, es digui Carles Puigdemont, consell de la república, assemblea d'electes o el *sursum corda*, és un greu error que, de forma gairebé inexorable, restarà autoritat i credibilitat a la nostra màxima institució d'autogovern.

Jo sé que és molt difícil la reflexió que li vull fer ara, i, per tant, li prego que se la prengui com una reflexió que haurem de seguir i fer entre tots. Tenim un problema en aquest país amb l'espai públic. Tots hem vist com al Regne Unit portar símbols polítics està prohibit en un camp de futbol pels protagonistes de la competició. És el bressol de la democràcia. Vostè ha dit que vol que el Palau de la Generalitat llueixi

un llaç groc, suposo que gran. No creu que hi ha el risc que algú pensi que les institucions només serveixen pels que comparteixen aquell sentiment? (*Remor de veus.*) És un risc, i ja l'hi dic: prengui-s'ho estrictament com una reflexió que haurem de fer, de forma que prevalgui també el dret a la llibertat d'expressió dels sentiments i la solidaritat que molts poden sentir per companys, amics, familiars o conciutadans que estan patint un determinat procés judicial. Però fem la reflexió; per exemple, a l'escola. Jo, si donés classe cada dia, no portaria el símbol del meu partit com a professor a l'aula. Crec que no és bo. I, per tant, hauríem de fer, per manera, de preservar determinats espais que han de ser de tots.

Aquesta reflexió..., que, l'hi dic, prengui-se-la com el que és..., imagini's vostè un tribunal d'oposicions per accedir a la funció pública: si algú pensa que li pot anar millor o pitjor en funció de que porti o no un llaç groc, estariem traint el sentit de la funció pública. Dic: «Si algú ho pensés». I, per tant, és una reflexió que no em sembla sobrerera. Hem de fer compatible la lliure expressió de sentiments, i de posicionaments fins i tot polítics, si cal, amb la preservació d'un espai públic que és de tots.

I per què li dic tot això? Perquè, per nosaltres, segueix sent molt important, com ja li vam dir dissabte, aquesta noció de respecte. Una societat dividida com la nostra necessita un especial esforç de respecte. I el president de la Generalitat és qui pot fer més o pot fer molt en aquesta direcció. I li vam dir que jutjarem decisions i actuacions concretes, i, per tant, no és que li proposi un *reset*, que no és el cas; però, per nosaltres, és molt més important el que faci vostè un cop investit que tot el que hagi fet o dit abans de ser investit. I ho diem avui i ho mantindrem.

Ara..., tercera preocupació, li deia. Vostè proposa un diàleg, i va dir... –i no dubtem de la seva sinceritat, en absolut–, vostè deia, en castellà, dissabte, parlant amb Rajoy, diríem indirectament, diu: «¿Hablamos, señor Mariano Rajoy? ¿Nos sentamos, de una vez, juntos, en una misma mesa, su Gobierno y el Gobierno de Cataluña? Nosotros estamos dispuestos a dialogar mañana mismo, sin condiciones, sin vetar nada, con el mismo respeto institucional debido entre gobiernos y la necesidad urgente de reconducir la política a la política, por nosotros no quedará.» Totalment d'acord, president –futur president.

Ara, sense condicions? Segur que no posem per davant la república i el referèndum sobre la independència? Això ho sap la CUP? Un diàleg sense condicions vol dir això, sense condicions. Però el respecte a la llei i als mecanismes i majories necessaris per canviar-la és imprescindible.

Dèiem «coses a negociar possibles». N'hi ha moltes, li'n faig un petit tast: les quaranta-sis demandes plantejades pel president Puigdemont, que si deixem el referèndum a part queden en quaranta-cinc; el desenvolupament de l'Estatut, la recuperació d'elements erosionats per la sentència a través de la reforma de les corresponents lleis orgàniques; el finançament –després en parlaré una mica més–; la inversió estatal en infraestructures estratègiques; temes relatius a la llengua catalana, els símbols i la cultura; temes relatius a la capitalitat de Barcelona; la reforma constitucional federal.

Li vaig preguntar si estaria disposat a complir amb el que nosaltres creiem que és la seva obligació de defensar els interessos de Catalunya en la negociació del finançament, i no vaig obtenir resposta. Vostè sabrà. Però, des del nostre punt de vista, sobre el finançament hi ha moltes coses a parlar en el camí cap a un pacte fiscal federal: un increment de recursos, un sistema equitatiu sense discriminacions, la garantia de l'aplicació del principi d'ordinalitat en els recursos finals, la convergència entre els règims foral i comú, més corresponsabilitat fiscal, el consorci tributari entre l'Agència Tributària de Catalunya i l'Agència Estatal d'Administració Tributària –recollida a l'Estatut–, més simplicitat i transparència, la retirada del FLA, l'al·leujament i la reestructuració del deute i la negociació, també, d'un nou sistema fiscal.

Senyor candidat, vostè podria esvair alguns o tots d'aquests dubtes. Depèn de..., jo crec que potser no ho farà perquè amb la resposta global i tot això moltes coses es

perden, i perquè després, depèn de què digués, si és que vostè ho compartís, podria perdre algun suport, i, per tant, segurament no és el dia. Potser tampoc comparteix, i hi té tot el dret, el nostre plantejament de fons. Nosaltres volíem investidura i govern, però potser de forma ingènua també volíem nova etapa. No sembla –dic «no sembla»– que el que ens proposa sigui això: eleccions en uns mesos, probablement molta gesticulació, i probablement algun gest de desobediència, si és possible sense conseqüències. Li he de dir –i el català que faré servir ara potser no és del tot curós– «al tanto» –«al tanto»–, perquè, de vegades, un acaba tan lligat al que va dient que acaba cometent errors fatals. I recordo el 27 d'octubre, aquí mateix. I si vas dient, vas dient, vas dient, vas dient..., el teu marge es va estrenyent, estrenyent, estrenyent..., i finalment, allò..., estàvem al caire del precipici i vam decidir fer un pas endavant.

Doncs jo crec que no és el que espera ni mereix el nostre país ni la nostra societat. Si aquest fos el camí, la màxima perjudicada seria la societat catalana, i també, crec, seria un plantejament que no faria avançar el seu projecte ni tampoc serviria els interessos d'aquells i aquelles que esperen judici. Tant de bo que no sigui així! Tant de bo m'equivoqui, o, encara millor, tant de bo vostès fossin capaços d'anar rectificat el rumb, cosa amb la que els acompanyaríem. Tant de bo tinguem estabilitat política, normalitat institucional, impuls a la recuperació econòmica, impuls a les polítiques socials i inici d'un diàleg i una negociació amb les institucions de l'Estat.

Sé que la composició concreta del Govern no depèn gaire... –bé, potser sí, perquè després d'escoltar en Sabrià..., però, en fi...–, pensava que no depenia gaire de vostè; però, en tot cas, serà el seu Govern, vostè el presidirà. Serà el primer signe clar, aquesta composició concreta, sobre si es vol avançar cap a la distensió o es vol mantenir o incrementar la confrontació. Vostè..., vostès, i tots, ens hi juguem molt.

Senyor president... –i acabo–, sabem..., vostès saben, per a què poden comptar amb nosaltres i per a què no. Ho dic perquè aquí, com ja fa temps que fem de la vida, sabem en què podem col·laborar i en quines coses no. Però sí que l'hi he de dir que la iniciativa i la responsabilitat seran, a partir de la votació, si la guanya, seves.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Iceta. A continuació té la paraula el senyor Xavier Domènech, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Xavier Domènech Sampere

Avui, després de cinc mesos sense autogovern, amb les nostres institucions intervingudes, amb una intervenció judicial sobre l'autogovern de Catalunya i també amb una incapacitat de fer efectiva una majoria, finalment sabem, i ho sabem des d'ahir, des de que els companys i companyes de la CUP van decidir el que van decidir, que vostè, el candidat Joaquim Torra, serà president.

La ciutadania de Catalunya espera govern, la ciutadania de Catalunya espera poder sortir del 155, la ciutadania de Catalunya està cansada d'esperar entre tant simbolisme; però no celebrem aquest Govern. No celebrem aquest Govern i creiem –i a més ho creiem des de la més profunda de les conviccions– que, en aquests cinc mesos, hi ha hagut prou temps com per fer les coses infinitament millor. I aquí no em refereixo només al candidat Joaquim Torra, sinó al conjunt de la majoria independentista d'aquesta cambra: crec que hauríeu pogut fer les coses infinitament millor.

Se li ha de reconèixer que en aquest camí vostè, avui, ha definit molt més el programa de govern potser que el dissabte. També és cert que venir amb una investidura amb dos dies de saber que és candidat, certament, no deu ser fàcil. Però vostè avui sí que ha explicat moltíssimes mesures de govern; però en aquesta explicació hi han preguntes fonamentals, que les hi vam fer l'altre dia, que vostè no ha respost, i

que van molt més enllà dels titulars, que indiquen clarament quina és l'orientació del Govern que es vota avui.

Vostès faran una política fiscal progressiva? Sí o no? És fàcil, eh? No és gens complicat. Faran una política fiscal progressiva? Sí o no? Vostès rebran les retallades consolidades des del 2010, des del Govern d'Artur Mas? Sí o no? És molt fàcil. No cal gaire desenvolupament per contestar aquesta pregunta. Vostès, com situen Catalunya davant del fenomen de la globalització? A favor del TTIP, quan el voten al Congrés dels Diputats? O a favor, quan es diu que defensar les sobiranes..., que defensar sobiranes compartides on els pobles puguin construir el seu futur. Sí o no?

Ha parlat de reducció de les taxes en funció de les rendes. Hi ha una cosa més senzilla: allò que va aprovar el Parlament de Catalunya el juny de 2016, si no ho recorde malament, baixar el 30 per cent les taxes universitàries. Sí o no? És fàcil, eh?

Vostès apostaran per finançar les escoles bressol, tal com feia la Generalitat i es va decidir que es deixés de fer unilateralment en aquest cas, les escoles bressol del conjunt dels catalans i catalanes? Sí o no? És senzill. O sigui, tot el que li estic plantejant és absolutament senzill, és una resposta binària. Per tant, valdria la pena que les contestés, perquè a vegades, si no, vostès han preguntat aquí: «I què fem per garantir el dret a l'habitatge?» Una cosa senzilla: no votar al Congrés dels Diputats com facilitar els desnonaments en aquest país. És una cosa senzilla de fer. (*Aplaudiments.*)

I vostè em dirà ara també, i jo m'ho pregunto, vostè ha explicat un programa de govern molt ampli –molt ampli, molt ampli– per a cinc mesos. És a dir, si aquest Govern ha de durar cinc mesos, tot això que ens ha explicat no ho faran; ja no per incompliment, sinó per incapacitat de desenvolupament d'aquests cinc mesos. Aquest Govern durarà cinc mesos? Sí o no? També és senzilla aquesta. Sí o no? I vostè, i tindrà raó, m'apel·larà a l'excepcionalitat: aquest no és un govern normal, les circumstàncies que viu el país no són normals, i per un moment excepcional tot és absolutament excepcional.

Bé. En el camp de l'excepcionalitat, jo li vaig fer una altra pregunta; una pregunta que considerem que és clau també per saber quin govern hi haurà aquí i quin president de la Generalitat hi haurà aquí. I la pregunta era senzilla: senyor Joaquim Torra, què pensa dels espanyols? I li faré d'una altra manera: què pensa dels catalans? Perquè, al final, la resposta a aquesta pregunta és saber què pensa vostè del conjunt dels catalans i catalanes, d'aquells, d'aquella majoria que, amb distintes intensitats, se sent també espanyola. Què en pensa?

I crec que la resposta era senzilla. Vostè té un arsenal per poder respondre. De fet, el senyor Miquel Iceta li ha respost unes quantes de possibles; n'hi ha una, molt antiga, que és allò d'«és català i catalana tot aquell que viu i treballa a Catalunya». Podia haver contestat això, però no ho va fer.

I sé, l'hi reconec, vostè avui aquí ha demanat..., ha dit: «Em disculpo, me'n peneleixo i no ho tornaré a fer.» L'hi agraeixo. Tot i així és una cultura que no comparteixo, vull dir, és la cultura bàsicament..., això que ha dit: «no ho tornaré a fer, em disculpo» és la cultura aquella de la culpa, el pecat, la redempció, l'expiació i el perdó, que és una cultura que jo respecto molt. Jo vinc d'una altra, perquè Catalunya és molt diversa. Jo vinc d'una altra. Jo crec molt més en la responsabilitat que de l'ètica republicana, de poder afirmar en positiu allò que es pensa, no d'estar-se penedint constantment d'allò que s'ha dit, perquè penedint-se d'allò que s'ha dit no ha quedat clar si ho segueix pensant o no.

En aquest sentit, la resposta a aquesta pregunta és absolutament clau, absolutament clau. La resposta de què pensa vostè sobre el que són els catalans i les catalanes és tan clau que, més enllà de les mesures de govern, és el que explicarà quina és l'acció, quina és la base de l'acció primigènica que farà aquest Govern. Com pensa sortir de la situació actual i com pensa mirar al futur? Ho pensa fer amb tot el país o només amb una part, crec que molt petita, del país?

I no ha contestat, encara. I quan un no contesta –espero que ho faci ara–, quan un no contesta –té raó l'orador que m'ha precedit, al final allò que definirà les seves accions serà la seva obra de govern, però–, quan un no contesta això, porta molt fàcilment a pensar que és que no ho vol contestar o que, si contestés, sap que no podria ser president de la Generalitat de Catalunya. Per tant, s'imposa que em contesti.

Perquè, miri, la meva Catalunya és la del catalanisme popular i progressista. És fàcil de contestar. És la Catalunya de Terradas, de Gabriel Alomar, és la Catalunya del republicanisme social i catalanista. És la Catalunya de Salvador Seguí. També és la Catalunya de Frederica Montseny. Frederica Montseny és la seva Catalunya? És la Catalunya de Companys, del Companys que va proclamar una república, i quan la va proclamar va dir que era «en solidaritat amb els germans que en les terres hispanes lluiten per la llibertat i el dret», «en les terres hispanes lluiten per la llibertat i el dret». I que quan tornava de la presó, en aquesta mateixa cambra, afirmà, en aquest mateix Parlament, que «el Govern i cadascú de nosaltres hem de portar tots aquells valors i ressorts que recollim i exaltem del poble català, per servir-lo, inescrutables i generosos, vibrants d'emoció i d'energia, assegurant la pau i el benestar i hem de fer-ho enllaçats profundament amb els pobles d'Espanya». Perquè Companys entenia el que són les interdependències, i entenia què era el poble català i entenia que el poble català porta en el seu si totes les històries també d'Espanya. Entenia perfectament això, i entenia que no ets lliure si l'altre no és lliure, que no pots construir la teva llibertat fent veure o desconnectant absolutament de la llibertat dels altres.

Aquesta és la meva Catalunya, és la Catalunya de les classes populars vingudes d'arreu d'Espanya i, avui, del món –i avui del món–, que no es van integrar a Catalunya. Ens ho explicava perfectament en un llibre meravellós Alfonso Carlos Comín, amb Juan García-Nieto. Els migrants dels seixanta no es van integrar a Catalunya, la van construir, perquè els migrants dels seixanta eren Catalunya perquè nosaltres som Catalunya. (*Aplaudiments.*) És la Catalunya dels veïns que van construir els barris, la dels sindicalistes que van construir els nostres drets, la dels professionals, els estudiants, les dones i la ciutadania que va reconstruir la nostra raó democràtica. És la Catalunya de tots aquells i aquelles que ho segueixen fent a dia d'avui. El 15-M és Catalunya? És Catalunya, el 15-M? És bo saber-ho. És bo saber que vostè contesta que sí aquí, perquè llegint algunes coses semblaria que per al president de la Generalitat el 15-M no és Catalunya.

Què és per a vostè Catalunya? Clar, davant de la falta de resposta només tenim els seus tuits, els escrits, tenim tot això. I la sensació i la imatge que ens queda, que es dibuixa d'aquesta presidència, és que la seva Catalunya no és tan sols ni la Catalunya del catalanisme conservador. Jo pertanyo a la del catalanisme progressista, però és que no és tan sols ni la del catalanisme conservador. És la Catalunya dels germans Badia, i la del «nosaltres sols». Un «nosaltres sols» que sempre s'ha acabat convertint en un «vosaltres sols» per exclusiu i exclouent, exclusiu i exclouent no dels nostres pobles germans de tot Espanya, exclusiu i exclouent també dels catalans. Perquè, senyor Joaquim Torra, Catalunya és de tots els catalans i les catalanes. En una època on necessitem àmplies aliances, vostè sembla simbolitzar just el contrari.

S'haurien pogut fer, durant aquests cinc mesos, les coses infinitament millor, majoria independentista. Quan vostès parlen de transversalitat, quan parlen d'àmplies aliances, jo crec que hem arribat a un punt on han inhabilitat gran part del discurs que professen cada dia.

I em vull dirigir... Perquè vostè ha aconseguit fer efectiva una majoria, i això l'hi haig de reconèixer: avui vostè ha aconseguit que la majoria independentista –i no semblava fàcil– es faci efectiva a dia d'avui. Si vostè ha aconseguit això, no és perquè el senyor Carles Puigdemont hagi decidit que vostè sigui president de la Generalitat o no. Ho és perquè els diputats i diputades independentistes d'aquesta cambra han decidit que vostè és el candidat a la presidència de la Generalitat que volen, que

vostè, senyor Joaquim Torra, és el futur president de la Generalitat que volen tant Esquerra Republicana com, per passiva, sembla ser que accepta també la CUP.

I vull reclamar..., em vull dirigir a aquestes forces polítiques d'aquesta cambra, forces que, com Esquerra Republicana i la CUP, reclamen el catalanisme popular i d'esquerres. Vostès, dins del bloc independentista, han tingut cinc mesos per fer les coses infinitament millor. Han tingut cinc mesos. Vostès tenen majoria, al bloc independentista. Són 36 diputats enfront de 34. Dins de la majoria independentista vostès no s'han cansat, bé, d'explicar constantment que el procés era una majoria progressista, que el procés portava Catalunya cap a les esquerres. I, de fet, vostès, dintre del bloc independentista, són una majoria d'esquerres. Cinc mesos. Una incapacitat profunda de proposar un candidat o candidata progressista per a la presidència de Catalunya. Les coses es podien haver fet molt, molt millor. *(Alguns aplaudiments.)*

I aquest camí... I això crec que és tot un camí i tota una història que marca la seva pròpia història, el seu camí i crec que també part del seu futur. Perquè vostès han seguit un camí únic i unívoc, en ares sempre d'un bé major. Aquest camí els ha portat que Esquerra Republicana de Catalunya, desembre de 2013 –ho recordo perfectament–: «No aprovarem mai uns pressupostos autonomistes.» Desembre de 2013. El gener de 2014 aprovaven els pressupostos d'Artur Mas.

Pocs anys després, la CUP, 2017, deia –en aquest cas uns pressupostos que havia fet Esquerra Republicana– que no aprovaria uns pressupostos antisocials que poc després, també, en ares d'un bé major, va acabar aprovant finalment. Uns pressupostos que consolidaven 2.600 milions de retallades, i ho repeteixo: que consolidaven 2.600 milions de retallades, 600 milions en educació –600 milions d'educació; la defensa de l'escola catalana es fa no retallant-la, també, es fa no retallant-la–; 1.000 milions en sanitat, que potser alguna cosa hi tenen a veure, aquests 1.000 milions en sanitat, amb que tinguem les llistes d'espera més llargues de tot l'Estat. Potser alguna cosa tenen a veure aquests 1.000 milions de retallades consolidades en sanitat. I alguna cosa deu tindre també a veure que vostès no hagin aconseguit, en tots aquests anys, una fiscalitat progressiva per a aquest país, que en tot aquest procés d'alliberació no hagin aconseguit ni una fiscalitat progressiva en aquest país.

I això també deu tindre a veure, majoria progressista del bloc independentista, que el patrimoni del català més ric a dia d'avui sigui igual a la renda de 150.000 catalans i catalanes, o que un de cada quatre catalans estiguin en risc de pobresa i un 30 per cent dels infants d'aquest país, també. Ho diré en paraules d'una persona que admiro, Joan Tardà: «Maleïdes les pàtries, per espanyoles o catalanes que siguin, que exclouen els seus fills.» «Maleïdes les pàtries, per espanyoles o catalanes que siguin, que exclouen els seus fills.» *(Alguns aplaudiments.)*

I totes les racionalitzacions i justificacions que vindran avui i vindran després, per explicar per què han fet tot això durant aquests anys per un bé major, desapareixen quan a Barcelona, Esquerra Republicana i la CUP, voten en contra, aquests sí, dels pressupostos més socials de l'Estat. Allà no hi ha bé major. El bé major només s'expressa aquí. Voten en contra del pla d'habitatge que multiplica per quatre la inversió en habitatge. Voten en contra d'apujar l'IBI a les grans propietats. Allà no hi ha bé major –allà no hi ha bé major–; aquí sempre hi ha un bé major que ho explica tot. O veiem com també voten en contra, algunes, de la multiconsulta per municipalitzar l'aigua a Barcelona. On ha quedat el dret a decidir-ho tot, absolutament tot?

Mirin, l'últim CEO diu que el 53 per cent dels catalans i catalanes es declaren d'esquerres i progressistes. Avui queda palès que en aquesta cambra som l'única força realment progressista que queda al Parlament compromesa amb totes les sobirania. Avui queda palès això, i no ho dic amb alegria –no ho dic amb alegria.

Dissabte, el senyor Sergi Sabrià..., Sergi –Salvador no, Sergi, Sergi. Senyor Sabrià, deixem-ho així. El senyor Sabrià em deia: «Bé, i vostè quines solucions aporta, senyor Domènech?» Jo ja li vaig comentar que el candidat a la presidència era el senyor Joaquim Torra, que vostès han tingut cinc mesos per explicar solucions que en

aquests moments semblen més simbòliques que reals i que, a més a més, vostès, en cinc mesos, han sigut incapaços.

Però hi havia molts mandats, el 21 de desembre. Hi ha un mandat que potser era que les forces progressistes es possessin d'acord, o que almenys, dintre del bloc independentista, les forces progressistes fossin capaces de fer efectiva la seva majoria. Potser no era tan difícil, eh? I potser hauria estat una gran notícia per al país. Potser això els permetria parlar de transversalitat, de justícia social. Permetria moltes coses que igual el que voten vostès avui ho farà molt difícil. I ho saben, a més a més, i ho saben. I per això vostè s'ha dedicat a explicar què era Catalunya aquí, mentre el senyor Joaquim Torra no ho feia. Per això vostè tenia aquesta necessitat d'explicar tant això.

Jo li diré solucions senzilles. Si vol un dia parlem de les complexes, però n'hi han de molt senzilles, eh?, que es diu tornar als orígens. No votar mai contra nosaltres mateixos. És una solució molt senzilla. En política sembla complicada, i és absolutament senzilla: no votar mai contra nosaltres mateixos, contra allò que diem, contra allò que creiem i contra allò que defensem.

Tornar al bo i millor del nostre país, tornar a les bases del catalanisme popular i progressista. Perquè, clar, quan el catalanisme popular i progressista, constantment, es subordina i li dona el lideratge polític del país al catalanisme conservador –i m'agradaria saber amb quina versió ens estem enfrontant ara– acaba fent irreconeixible el catalanisme popular i progressista més enllà de la mera retòrica, per donar lliçons als altres, moltes vegades.

No construir un país dividit, sinó un país fort, que pugui donar resposta, des de la seva pluralitat, als anhels de sobirania i justícia social d'aquest país. Saber que un país es construeix amb la seva gent, amb tota la seva gent, i no amb el «nosaltres sols». I aplegar totes les nostres forces per superar tots els nostres límits. Només així es construirà una alternativa progressista a Catalunya i a Espanya.

Els he explicat les frases de Lluís Companys. Lluís Companys va poder fer aquell discurs al Parlament de Catalunya després que passés una cosa: que guanyés un front d'esquerra a Catalunya i un front popular a Espanya. Després d'això. Només així construirem finalment una alternativa progressista a Catalunya i a Espanya.

Nosaltres avui farem una cosa senzilla: nosaltres no votarem contra nosaltres mateixos; votarem a favor d'una alternativa real, inclusiva i progressista d'aquest país; votarem a favor del que ha estat, el que és i sempre serà la Catalunya real.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Domènech. Ara té la paraula el senyor Carles Riera, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Avui, com sempre farem en aquest Parlament, com sempre continuarem fent en aquest Parlament, un acte també antirepressiu, un acte per a continuar al costat de presos i preses, exiliats i exiliades, acusats, investigats, processats i processades. Avui també, com sempre, aquest Ple va per a ells i va per a elles. Avui també, que és un dia trist per l'internacionalisme, atès que els Estats Units d'Amèrica han decidit traslladar la seva ambaixada, en un acte típicament neocolonial, a la ciutat de Jerusalem, precisament en la jornada en què se celebra també el trist setanta-setè aniversari de la Nakba.

Bé, sentint alguns dels discursos d'avui no podem més que recordar una frase, aquella que diu: «A vegades un sap a quin costat està simplement veient qui està a l'altre costat.» La frase, òbviament, no és meua, no és nostra, és de Leonard Cohen, i avui ens sembla absolutament vigent.

I, efectivament, nosaltres sabem de quin costat estem: del de la construcció d'una república fundada l'1 d'octubre del 17 i que ara ens toca materialitzar; una república inclusiva, democràtica, antiracista, antifeixista, internacionalista, no identitària, per a totes i amb totes, tant independentistes com no independentistes. L'única possible, perquè nosaltres no en volem cap altra, perquè aquesta és l'única que pot assolir les majories necessàries, perquè només una república que ofereixi esperança a la gent, a tothom, que ofereixi dignitat a les classes populars, que en millori les condicions de vida, mereixerà que hi continuem posant els cossos i l'ànima; l'únic –l'únic– que tenim davant el feixisme de l'Estat espanyol.

Una república que contribueixi també a l'esperança de que un altre món és possible, des d'ara mateix, des d'arreu dels Països Catalans. I cito..., cito novament un vell i estimat camarada, que deia: «A Catalunya, els elements reaccionaris del catalanisme sovint aixequen la bandera de les reivindicacions catalanes en un sentit nacionalista, i quan més soroll fan és en el moment en què es produeix un fet social de ressonància, talment com si cerquessin la intervenció de les autoritats de l'Estat espanyol per abatre els treballadors catalans. Nosaltres, i ho dic ací, a Madrid, i si convé també a Barcelona, som i serem contraris a aquests senyors que pretenen monopolitzar la política catalana, no per assolir la llibertat de Catalunya sinó per defensar millor els seus interessos de classe, sempre amatents a malmetre reivindicacions del proletariat català. I us puc assegurar que aquests reaccionaris que s'autoanomenen catalanistes el que més temen és el redreçament nacional de Catalunya, en el cas que Catalunya no els restés sotmesa. I com que saben que Catalunya no és un poble mesell, ni tan sols intenten deslligar la política catalana de l'espanyola. En canvi, nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdríem res, ans al contrari, hi guanyaríem molt, la independència de la nostra terra no ens fa por.» Òbviament, com els he dit, la frase no és meua però és ben nostra, de Salvador Guàrdia, en el discurs de l'Ateneu de Madrid, l'any 19.

Ahir, la nostra militància va debatre si propiciàvem el bloqueig d'aquesta investidura o si no obstaculitzàvem l'inici d'aquesta legislatura i la formació de govern; ambdues opcions des de la més estricat fidelitat a la independència i la república del nostre país, ambdues des de la lleialtat a l'1 d'octubre, ambdues amb arguments sòlids. La decisió majoritària va ser no oposar-nos a la investidura, tot passant a l'oposició. Oposició per proposar i construir polítiques republicanes i al servei de les classes populars, per materialitzar sobirania, per mantenir el conflicte democràtic amb l'Estat, sobretot des de la mobilització social i la desobediència civil no violenta, i també, si escau i quan escaigui, des de les institucions. I per combatre amb fermesa el retorn a l'autonomia i les polítiques en favor de les oligarquies i contra els drets i les condicions de vida de la classe treballadora.

És per això que avui ens abstindrem. No donem suport al seu Govern. La nostra decisió obeeix tan sols a una excepcionalitat antirepressiva i democràtica davant l'embat de l'Estat, i perquè volem crear un terreny de lluita política contra l'Estat i també contra l'autonomisme, en què l'independentisme es pugui reorganitzar i reforçar fora i dins les institucions per tal d'emprendre els propers reptes que ens permetin materialitzar la república proclamada el 27 d'octubre. Avui, el progrés de la república passa molt més per la mobilització civil, per la mobilització social, que per aquestes institucions malmeses. En ella confiem, la promourem activament per tal d'impulsar un canvi de cicle, un nou cicle que ens aparti de l'autonomia i ens porti de nou al sender de la independència i de la república.

No podem donar suport al seu Govern perquè no es planteja en termes de desobediència i confrontació. Una de les principals prioritats actuals és també fer créixer l'independentisme, i això passa inevitablement per assumir que una part de les classes populars catalanes, una part molt important i digníssima, són de clara identitat nacional espanyola, i que, per tant, cal construir un independentisme inclusiu i

no identitari, que posi al centre la millora de les condicions materials de les classes populars i que teixeixi forts vincles amb les lluites de caràcter social arreu del país.

Nosaltres som una candidatura de forces polítiques que aspiren a superar el capitalisme i, a la vegada, amb capacitat per fer propostes possibles en funció de la realitat de cada moment: que els 30 o 40 milions d'euros de les escoles que segreguen per sexes anessin a parar als centres educatius públics amb més necessitats; que hi hagués una actuació decidida per resoldre els problemes de la gestió de la renda garantida de ciutadania; una reducció real de les llistes d'espera d'una sanitat que avui és encara segregadora i generadora de desigualtats, una sanitat de diferents ritmes segons la classe social, començant per les persones d'origen immigrant; un finançament adequat per a les escoles bressol i rebaixar el preu de les taxes universitàries en el camí d'un sistema educatiu, català, públic, universal i gratuït per a tothom. I vos-tès, val a dir, que no ens han donat encara certeses, certeses concretes, verificables i traçables, sobre cap d'aquestes qüestions. Al contrari, ens proposen un model de desenvolupament econòmic i de creixement ineludible, indiscutiblement de naturalesa neoliberal.

Insistim en el fet que construir república i avançar socialment és un exercici inseparable. Podem fer algunes polítiques socials que minorin el grau de patiment de les classes treballadores, però en el règim del 78 de l'Estat espanyol no hi ha possibilitats per a una expressió que garanteixi vida digna al conjunt de les classes populars. Per això necessitem avançar en la construcció de la república, però, a la vegada, avançar socialment és la garantia de sumar majories fortes per la defensa del projecte republicà.

Quines polítiques socials pensen fer? Com pensen abordar la intervenció econòmica de l'article 155, però prèviament de l'article 135? Nosaltres hem fet propostes en aquest sentit: recuperar totes les lleis suspeses, efectivament, d'habitatge, d'universalització de la sanitat, en matèria laboral, d'igualtat, en matèria energètica, una banca pública i la recuperació de la titularitat pública dels serveis bàsics i dels recursos estratègics del nostre país, enfront de la qual, per cert, hi tenim les companyies elèctriques. Què pensen fer per disputar el poder a les companyies elèctriques en el nostre territori i posar els recursos energètics al servei de la sobirania del país i de les classes populars?

Aquestes mesures no són possibles en el marc juridicopolític espanyol, i, per això, cal avançar cap a la ruptura. S'ha demostrat que les autonomies no són eines vàlides per construir el model de sanitat, d'educació o de polítiques d'habitatge que volem. Cal dotar-nos d'unes relacions polítiques, socials, econòmiques i institucionals diferents, més justes i més redistributives. Dins les autonomies només es poden fer polítiques neoliberals o de palliació de l'emergència social, però no s'aborden d'arrel les causes que provoquen aquesta situació.

I emplacem els comuns. Quan en aquest Parlament legislem a favor de les classes populars i el Tribunal Constitucional ho impugni, vostès de quin cantó estaran? (*Veus de fons.*) Desobeiran el Tribunal Constitucional? (*Aplaudiments.*) Desobeiran el Tribunal Constitucional o seguiran sostenint el règim del 78? La ruptura amb el règim del 78 és l'únic camí per defensar els drets de la classe treballadora.

I acabo, president. Les polítiques públiques al servei de les classes populars i de la nostra sobirania marcan el ritme de les nostres confrontacions. La mesura en què vostè compleixi o no el seu compromís de no fer autonomia, de no fer autonomisme des del primer dia del seu mandat, també condicionaran els nostres debats. La materialització d'un procés constituent de la república i d'una veritable constitució republicana, i d'una assemblea de càrrecs electes, com a contrapoder republicà, indicaran també les possibilitats o no de superar el full de ruta autonomista i processista. Som i serem a l'oposició per lleialtat a l'1 d'octubre, per fidelitat a qui no vol fer ni un pas enrere en el camí cap a la república.

Senyor Torra, que el que el carrer i el poble amb els seus cossos han guanyat, les institucions i el seu Govern no ho aturin. Visca la república.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Riera. És el torn ara del senyor Xavier García Albiol, representant del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Senyor president, senyores i senyors diputats, candidat..., en el pasado sábado, durante mi intervención le dije en relación con sus opiniones sobre los que no pensamos ni sentimos como usted que nos producía una enorme preocupación esa visión identitaria y a la vez excluyente que tiene sobre la realidad social de Cataluña. Y hoy, al igual que hice ese día..., ha evidenciado, a ojos de todo el mundo, que el Gobierno de Cataluña pasará a estar en manos de un hombre decidido a convertir en invisibles a esa parte de la población catalana que no somos independentistas, que no pensamos como usted, porque sencillamente, para usted, no formamos parte del pueblo. Somos, señor Torra, forasteros en una realidad..., en su realidad nacional, dedicándose única y exclusivamente a gobernar, a satisfacer a aquellos que piensan como usted.

Ya lo conocen. Lo conocemos nosotros y hoy se ha pronunciado hace escasos minutos el portavoz de la Comisión Europea y ha dicho que prefiere no opinar sobre su forma de pensar y sobre sus comentarios del presente y del pasado más inmediato que ha realizado en función de si los catalanes somos buenos catalanes, nacionalistas independentistas, o somos, como a usted no le gusta, aquellos que nos sentimos catalanes y españoles. Ya ha habido un pronunciamiento, y ese pronunciamiento delata que empieza con un muy mal pie de cara a las autoridades europeas.

Señor Torra, hemos leído, hemos escuchado su intervención de esta mañana y en su intervención..., o lo que usted ha hecho, es literalmente leer el programa electoral de Junts per Catalunya. Y, mire si está mimetizado con Carles Puigdemont, que nos ha explicado exactamente lo que él nos explicó, nos dijo aquí en el año 2015, hace tres años, exactamente –exactamente– lo mismo. Y durante estos tres años la pregunta es: ustedes, la mayoría independentista, ¿qué han hecho? Pues, yo se lo diré: no han hecho absolutamente nada. Han hecho, eso sí, buscar la división entre la sociedad catalana y gastarse el dinero de todos los catalanes en el *procés* independentista.

Y por eso la pregunta es muy concreta: ¿cómo piensa hacer todo esto, si usted, como se ha vuelto a reconocer hoy, es un presidente provisional? Si usted es un presidente para unos meses, para cinco, para seis meses, ¿cómo piensa llevarlo a cabo? Ayer, la asamblea de la CUP decidió darle el plácet para seguir por el camino que ha llevado a esta tierra a vivir la mayor inestabilidad política y social de los últimos cuarenta años. Y, posiblemente, el periodo de decadencia más..., un periodo de decadencia inimaginable hace solo cinco o seis años. Su investidura, señor Torra, tiene el aval de la CUP, pero, ¿sabe una cosa? Lamentablemente, ese aval lo vamos a tener que pagar con una hipoteca todos los catalanes.

Si el *president* Tarradellas..., aquí se han hecho referencias a lo largo de toda la jornada a distintos presidentes, pues, bien, yo voy a hablar del *president* Tarradellas. Si el *president* Tarradellas levantara la cabeza y viese que la presidencia de la Generalitat de Catalunya pasa a ser ocupada por alguien que no se reconoce –que no se reconoce– como el legítimo *president*, seguramente no se repondría del susto. Y lo que es mucho peor, de la vergüenza.

Con su discurso sigue instalado en el mismo relato que nos ha llevado a lo largo de los últimos años a la mayor confrontación que hemos vivido los catalanes. Sigue instalado en buscar un enemigo exterior para enaltecer la idea de que ser catalán y ser español son sentimientos totalmente contrapuestos.

Aquest matí has insistit en quines són els seves prioritats, les seves prioritats de la república catalana. Les seves prioritats no són les que a nosaltres ens agradarien: obrir plantes d'hospitals, contractar més metges per atendre aquestes 800.000 persones, 800.000 catalans que en aquests moments estan a les llistes d'espera de la sanitat catalana. No. Aquestes no són les seves prioritats. La seva prioritat és posar un gran llaç groc a la façana del Palau de la Generalitat. Les seves prioritats són construir escoles per als vint mil nens i nenes de Catalunya que estan estudiant en aquests moments en barracots? Doncs, no. Per vostè, la seva prioritat és crear un comissionat per buscar fantasmes del 155. Les seves prioritats no són atendre o fer un pla estratègic perquè aquelles gairebé quatre mil empreses que van marxar de Catalunya motivades per la inestabilitat que ha provocat el procés puguin tornar a Catalunya. Evidentment que aquestes no són les seves prioritats; les empreses, per vostè, per vostès, no són importants. Aquí del que es tracta és de tornar a obrir ambaixades per dedicar-se a parlar malament d'Espanya; oi que sí, senyor Torra? Això és el que ens espera amb vostè al capdavant de la presidència de la Generalitat.

Hoy nos ha vuelto a insistir en esa voluntad, en su voluntad de dialogar con el Gobierno de España. Esa voluntad de diálogo no parece que vaya a ser muy sincera después de haberle vuelto a escuchar. Señor Torra, cuando usted dice que se quiere sentar con Mariano Rajoy, con el presidente del Gobierno, le pregunta: ¿piensa de verdad que el presidente del Gobierno se va a sentar a negociar cómo se trocea España? ¿Usted se lo cree de verdad? Ya le adelanto que no. ¿No considera, señor Torra, que sería mejor para la mayoría de los catalanes, para los que son independentistas y para los que no lo somos, que se sentara a hablar de lo que de verdad preocupa a los catalanes? Que se sentara con una voluntad sincera de acercamiento para romper el bloqueo institucional que han provocado durante todos estos años. Que plantee una reforma reformista y realista, y reivindicativa, si también así lo quiere, pero sobre todo que pueda tener un encaje en nuestro marco legal.

La cuestión y la pregunta que debemos hacernos es: ¿por qué no quiere plantearlo de esta manera?, ¿por qué no quiere ir con una actitud positiva?, ¿por qué insiste en querer hacer las cosas por la puerta de atrás? De esta manera, con estos planteamientos, con estos argumentos, ni se avanza ni se conseguirá nada absolutamente que sea bueno. Aquellos que desde aquí siguen apostando por la ruptura con el resto de España deberían preguntarse a sí mismos: ¿en qué momento de la historia catalana la ruptura ha mejorado las condiciones de vida de los catalanes? La respuesta es sencilla: nunca.

Por lo tanto, háganse un favor: no trabajen en contra de los intereses de la mayoría de catalanes. Después de lo que hemos visto, creo que no hay que recordarle que lo que pueda pasar en Cataluña en los próximos meses, señor Torra, solo depende de usted. Está en su mano que el autogobierno de Cataluña no se tenga que volver a intervenir para garantizar el Estatut y la Constitución y los derechos, especialmente, de todos los catalanes. Señor Torra, si piensa seguir por el camino que ha señalado esta mañana, no le quepa la menor duda de que su libertad, como le dije el pasado sábado, acabará cuando empiecen nuestros derechos.

Señoras y señores diputados, somos conscientes de que nos esperan momentos complicados y momentos difíciles, después de haber escuchado el discurso del señor Torra. Por cierto, señora Arrimadas, yo no voy a contestarle a usted los ataques al Gobierno de España, porque usted no es mi rival; mi rival es el independentismo (*aplaudiments*), esto sí que me gustaría que lo tuviera muy claro. Y felicito que, después de cinco meses, haya decidido ejercer de líder de la oposición y llamar por primera vez a los representantes de los partidos políticos, cosa que en estos momentos aún no ha hecho. (*Aplaudiments.*)

Decía que somos conscientes de que nos esperan momentos muy difíciles, y también somos conscientes de que habrá mucha escenificación, habrá mucha pirotecnia política; pero les puedo asegurar que tenemos la fuerza de las ideas y de las convic-

ciones, una fuerza de las ideas para plantar cara al radicalismo, pero sobre todo para ofrecer una alternativa política desde la razón, el respeto, y desde la pluralidad de la sociedad.

Voy finalizando. Es verdad, después de escucharle, es evidente que quiere seguir instalado en el conflicto, pero no le quepa la menor duda de que nosotros somos más, muchos más, los que apostamos por la sensatez, porque los catalanes nunca hemos conseguido mejorar con el conflicto y sí con el diálogo, con el pacto y el reformismo.

Y finalizo. España necesita más Cataluña, y Cataluña necesita más España. Pero, señor Torra, tenga claro que España no es un mercado solo de 47 millones de consumidores, España es una de las naciones más antiguas y respetadas del mundo. Pero si esta nación se mantiene viva...

El president

Senyor García Albiol...

Xavier García Albiol

...no es solo –i finalitzo ja– por una cuestión de utilidad económica: se mantiene viva porque en el corazón de estas personas y, no lo dude, en el corazón de muchísimos catalanes también hay un sentimiento de pertenencia.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor García Albiol. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Senyores i senyors diputats, president del Parlament, president Mas, president Montilla, presidenta De Gispert, president Benach, president Rigol, m'adreço a tots vostès en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Catalunya és una nació i té un parlament. Una de les feines del Parlament és triar el president del país, i avui, quan sortirem d'aquest hemicicle, i en funció del posicionament que han exposat els diferents grups avui, el diputat Quim Torra i Pla serà el nou president de Catalunya. D'aquesta manera posarem relativament el punt final a set mesos de govern manllevat per part de l'Estat, set mesos de vergonya democràtica. Presó, exili i el 155, i, amb el *pack* del 155, l'ocupació i la denigració de les institucions que ens són pròpies, com el Govern i la Presidència de la Generalitat.

Avui farem un pas endavant, que no és la passa definitiva, per salvar una situació que ha sigut molt injusta, profundament injusta, i molt dolenta per al conjunt del país i que, emparada en la miopia del Govern espanyol, ha fet mal a tothom. En això també som un sol poble.

Conscients de la importància del moment, tenim una excel·lent oportunitat aquest matí per exposar quina és, quina serà l'acció política de Junts per Catalunya. Som aquí per fer, per ajudar a fer la república. I el president i el Govern ens tindran al seu costat per tirar endavant la idea de nou país, la proposta d'un país millor. Senyor Torra, ens tindreu sempre a punt per concretar, per fer tangible què vol dir un país d'oportunitats per a tothom, on tothom hi guanyi, per passar de l'intangible del discurs a la concreció de les polítiques públiques.

Candidat Quim Torra, ja va dir en aquest Parlament: «Ahir, avui i demà, la causa de la llibertat, la causa de Catalunya, la causa de la república, són les nostres causes.» I afegeixo que amb la causa de la república fem nostra la causa de la justícia social i d'un país d'oportunitats per a tothom. Que tothom ho escolti, tothom: un país de tots, una república on ningú es quedi enrere, una societat pròspera. Sí, senyora Arrimadas, una societat pròspera.

No són paraules triades a l'atzar, no ajuntem paraules, no es tracta de quedar bé, d'interpretar una banda sonora més o menys agradable i qui dia passa any empeny. Es tracta d'oferir solucions, d'oferir una gran solució al conjunt del país; s'han acabat els pedaços. Avalem el resultat d'una profunda reflexió de tot el catalanisme polític. No sé què en diu la física, senyor Torra, sé què em diu el sentit comú. És impossible moure'ns si estem quiets. O endavant o enrere, o amunt o avall. El moviment zero, en política, no existeix; és la vida. Oferim al país el resultat d'un projecte polític que avui és central, després de quaranta anys de provar-ho tot. Som la resposta del «no a tot». Per això, això no va del català empenyat. Això va d'una gran solució, global, amb visió de 360 graus, que ho abraça tot, que ens incorpori a tots. Necessitem aquesta solució, perquè tenim un problema immens, molt immens, que es diu futur, que es diu Estat espanyol. Aquest és el nostre compromís, proposar, articular i defensar la solució. Això, senyores i senyors, va de solucions.

Avui votem una peça bàsica de la solució. I avís a navegants: no ens fem trampes, *fair play*, prou insults en aquest Parlament, prou fangar, no converteixin aquest Parlament en un plató de tele o en un tall de veu pensat per al *telediario* de les tres. No senyors, prou fangar. Si us plau, respecte efectiu a les idees, a les idees diverses i al candidat Torra; respecte a les propostes polítiques, que és la manera més elegant i educada, segurament la més cívica, de respectar les urnes.

Per cert, senyor Iceta, al Regne Unit –«al tanto»– no prohibeixen llaços grocs, com ha dit. Deu ser a alguna federació, però al Regne Unit –«al tanto»– permeten referèndums a la gent i als pobles que els demanen. «Al tanto.» (*Aplaudiments.*) Analitzin –analitzin–, jutgin les nostres paraules i els nostres actes. Ens coneixereu pels nostres fets, per les nostres propostes, estic d'acord amb vostè, senyor Iceta, en això estic d'acord amb vostè, senyor Iceta, no pel que diuen que hem dit que hem fet, o pel que voldríem fer i ves a saber. No senyor, jutgeu-nos, catalans i catalanes, jutgeu-nos per l'acció política, pel resultat, per com funciona la idea de canvi que proposem, per com ho farem.

Necessitem la solució, fer república per resoldre els problemes de la gent. S'equivoquen i s'equivocaran els que redueixen la causa catalana només a una qüestió de drets, que també, oh i tant!, que també. No l'encerten tampoc els que encara pensen que és una qüestió de pressupostos i d'inversions, de menysteniment sostingut durant dècades, que també. I queden curts, queden molt curts, els que pensen que recuperant quatre lleis tombades ja estaria. Això va d'una societat complexa, diversa i potent, amb problemes greus, però amb unes potencialitats enormes. Això va d'un estat que ha desaparegut davant dels problemes que afecten la dignitat de les persones, això va d'un estat que sempre ens colla, però també va d'un estat que també ha desaparegut a l'hora d'afavorir, d'un estat que no hi és mai a l'hora d'afavorir les potencialitats econòmiques de Catalunya. L'amenaça de l'economia no és la llibertat, sinó l'ofec constant i sistemàtic i les porres de l'1 d'octubre.

No hi són i no hi seran, en hem d'arremangar, i hi hem de ser perquè som la solució. Qui? La gent, i el país, la societat civil, diversa, plural, dels àmbits socials, els àmbits d'acció, i a l'economia i a la política. Hi hem de ser perquè l'Estat ens ha abandonat davant la pobresa, però també a l'hora d'afavorir la generació de riquesa. O com explicarem, senyora Arrimadas, a vostè que li agrada tant l'AVE, com explicarem a les generacions futures, com els explicarem que a Espanya el Corredor Mediterrani circula a quatre-cents quilòmetres del Mediterrani? Com els ho explicarem? Els grans problemes necessiten grans solucions.

Sí, és cert, tenen raó: el que ens disposem a fer no és ni senzill ni és fàcil. Ho sabem i ho sap el candidat Torra, i ens implica a tots. Aplaudim la seva proposta de canvi, la transformació, que és la nostra proposta. És una proposta que sovint, en molts casos de manera intencionada i en d'altres perquè, és veritat, no hem sabut situar el debat on tocava, és una proposta que ha arribat distorsionada a alguns sectors del país. La proposta que fem no va només d'identitat; la proposta que fem té una

ànima social, motor pel canvi, i una ànima nacional, motor del canvi. Si hi ha l'ànima nacional, si proposem actualitzar la idea de Catalunya regió per la de Catalunya estat és perquè hi ha l'ànima social, perquè hi ha la responsabilitat social.

Com es cobreixen les necessitats de la gent si no es tenen les eines ni les complicitats per fer-ho? Com? –com? Amb els braços creuats? Com? Aplaudint un estat passiu quan es tracta d'ajudar, de col·laborar o de ser-hi, a Catalunya? Vivim i sentim al país; per això som aquí. Per això hem arribat fins aquí. Parlem clar: la necessitat ens ha portat, ens han portat fins aquí. Ens han obligat a fer-nos preguntes i a respondre-les. Què carai!, som pencaires, som creatius, som tossuts, som solidaris, som emprenedors. Sent com som –a veure qui m'ho sap respondre–, per què em de quedar curts a l'hora de disposar de recursos per atendre la gent? Per què hem de fer curt –sempre ens toca fer curt–, si podem ser una força econòmica singular, potent, oberta i reconeguda que pugui plantar cara a totes les necessitats de la seva gent? No es tracta d'això, d'atendre les necessitats de la gent? Com podem protegir els nostres serveis públics, els nostres serveis socials, la sanitat, l'escola? Quina és la solució real i definitiva al bloqueig secular que ens han imposat? Com ho fem per tenir millors infraestructures? Com ho fem? Com carai donem resposta a aquests reptes? Solemnitzem que tenim un gran problema; solemnement, els dic: «No volem més pedaços.»

Senyores i senyors diputats, va d'això; va d'ambició per la nostra gent, o va de la renúncia. És l'hora de tirar endavant un projecte nou que garanteixi la plenitud nacional i la plenitud de les persones en una societat justa, edificada amb valors republicans.

Senyor Albiol, apostem per la trampa del FLA i ens creiem les inversions milionàries de la Moncloa? Es tracta de pagar, en acabat pidolar i finalment esperar la propina? Hem d'esperar la pluja de milions –pluja de milions!– amb *performance* final inclosa a Catalunya però que mai es concreta en res? Pluja de milions, deien alguns, quan la cort d'en Rajoy intentava omplir el Palau de Congressos de Catalunya a Barcelona amb empresaris vinguts directament de la llotja del Bernabéu. Doncs, com cantava Raimon, en aquest país, ja se sap, o plou poc o plou massa. I, en aquest cas, de milions, no en van ploure gens.

Fem confiança a un estat de pell dura, amb pell de cocodril, còmplice del Castor a les Terres de l'Ebre? Oi que no? Voleu dir que hem de fer confiança a un estat que ha estat el botxí de massa famílies que haurien pogut acollir-se a la Llei de la pobresa energètica i que no ho van poder fer perquè l'Estat va dir que no, que de cap manera? Voleu dir que no és..., parlant de seny, voleu dir que no és tenir més seny i ser més prudents i més intel·ligents i més savis i més segurs, fer-nos cas a nosaltres mateixos? I si servim a la nostra gent? I si servim al país sense por? I si ens posem al costat de la ciutadania? I si plantem cara a la renúncia? Si us plau, no ens parlin de renúncia, no volem renunciar a res: ànima social ben encaixada amb l'aspiració nacional.

Candidat Torra, serenament, afectuosament i a la vostra manera, però feu molt ben fet –feu molt ben fet–, és clar que sí, de dir no a la possibilitat que Catalunya s'installi per sempre més en la grisor d'un país que no podria abordar els reptes que generin els seus propis somnis. Fareu molt ben fet, senyor Torra. Què fem, sortim aquí al Parlament, ens cordem l'americana, i diem: «Catalans, catalanes, no tingueu somnis, ni projectes, ni il·lusions, no tingueu esperança, perquè, tal com ho tenim, tal com ho han perpetuat, no podeu tenir ni somnis ni projectes ni il·lusions ni esperances?» Nosaltres tenim una altra via: parlem, ens adrecem al país i els diem: «Aquesta és la nostra proposta de solució.» O fem això o no estarem servint els ciutadans d'aquest país.

Des d'avui, senyor Torra, la solució que proposem és una solució compartida, aglutinadora, cohesionadora, inclusiva, guanyadora; la solució, una solució d'esperança. Des d'avui, vostè, senyor Torra, i el seu Govern, i el president Puigdemont, i

els setanta diputats republicans d'aqueta cambra, des del Govern o des de l'oposició, som els valedors de l'esperança.

Les societats són canviants, i és una sort. Ara la solució és fer república, caminar cap a la república, construir república: equitat, responsabilitat social, igualtat i oportunitats. La nostra proposta és clara, és aquesta. Acceptem l'encàrrec de la democràcia amb fidelitat als valors republicans. Volem la cohesió social i el progrés, amb serveis públics de qualitat, amb una economia moderna; els serveis socials en l'eix de l'estat del benestar. Continuar i seguir –continuar i seguir–, després de seguir i continuar, que ha dit més d'una vegada el candidat Torra. Defensem una acció política que mai s'expressarà contra res ni contra ningú; no enviarem mai ningú a la presó per les seves idees. No ho farem mai. Ho han escoltat bé: contra ningú, a favor de tothom.

La llibertat no va contra ningú, mai va contra ningú; si no, ja no és llibertat. La llibertat és escoltar tothom, cert; la democràcia és respectar tothom, cert. I la república és la gent, sempre la gent, i un país d'oportunitats per als 7.534.813 catalans i catalanes –no me'n vull deixar cap. Per a tots, per a tots els que hi som i per a tots els que vindran. La inclusió, la cohesió, no són idees que es defensin repetint-les esbiaixadament cada cinc minuts. La cohesió es practica; la inclusió s'impulsa i s'afavoreix, que és el que volem fer.

Les actituds són importants; no és el mateix dir que fer. Demanem respecte. Demanem que cessin els menyspreus i les acusacions dels que volen, desitgen la fractura social. No la tindreu. A Catalunya no tindran fractura social perquè explicarem a tothom que la nostra proposta és convertir la justícia social en un pilar del Govern, amb un govern amb capacitat real, ara sí, de gestió econòmica.

Si les urnes ens han avalat, si estem convençuts que la millor manera que tenim per fer un país millor és fer república, per què hem de defensar el contrari? Ens neguem a jugar amb les il·lusions del país donant peixet als que utilitzen la paraula «diàleg» com a eina de màrqueting. «Diàleg» vol dir diàleg. És la gent i la vida i la política. No hi ha un diàleg per polítics i un diàleg pels que som diputats. Això no va així. «Diàleg» vol dir parlar, enraonar, i la gent que vol parlar no delimita el terreny de joc, senyor Albiol. L'únic límit és respectar l'educació i saber escoltar. Aquest és el diàleg: unes orelles i un cap predisposat a escoltar, sabent que en les converses –i el senyor Rajoy això ho ha de saber– t'acostumen a dir coses que potser no comparteixes. Diàleg, sí; màrqueting polític, no. Parlar, raonar, escoltar, sí, sempre; el límit, l'únic límit, és el respecte.

Després, si m'ho permeten, hi ha una manera de fer que una conversa vagi bé, que és començar bé. Per exemple, si l'Estat vol diàleg, primer ha de complir. I «complir» vol dir ser dignes de la paraula donada; ser dignes és no fer més trampes. Senyors del Govern espanyol, quin dia aixecaran el 155? Senyor Rajoy, senyor Rivera, senyor Sánchez, els tres tenors, si van ser valents per imposar una norma injusta, si guin valents ara i compleixin la paraula donada. Facin el favor –i no mogui el cap, senyor Albiol, no mogui el cap–, facin el favor, no s'adormin, no ens prenguin més el pèl, i aixequin el 155. Si us plau: dia i hora. Quan aixecaran el 155? Complir la paraula donada és una bona manera de començar a dialogar. Senyor Albiol, vostè segur que no s'asseuria a negociar amb tramposos. Senyora Arrimadas, oi que fugiria de mentiders i de gent de poca paraula? Doncs que aixequin el 155. Senyor Iceta, si us plau, «apreti» el senyor Sánchez, «apreti'l», que també ajudi.

Prou repressió, s'ha de trobar la manera d'acabar amb la presó. Prou exili. L'Estat espanyol no en va tenir prou amb l'exili de Pau Casals o del pare Escarré i de tants milers i milers de persones exiliades per les idees? No en van tenir prou? Senyor Albiol, no en va tenir prou, l'Estat espanyol, amb l'exili del president Tarradellas, honorat en aquesta mateixa sessió? No en van tenir prou? Senyor Rajoy, diàleg no vol dir feblesa.

I acabo –acabo. Això s'acaba, és una amenaça, un compte enrere... Candidat Torra, jo soc un diputat de paraula, però li acabaré devent la rondalla del pare, el fill i l'ase. Un dia sortiré i l'hi explicaré, perquè em ve molt de gust, tan de gust..., però ja s'ho pot imaginar, una manera popular i planera de dir que quan un té una idea, que quan s'està convençut, endavant. Si vostè està convençut que la millor manera d'ajudar la gent, de cuidar la gent, d'enfortir el país, d'evitar les desigualtats, d'impulsar l'economia; si vostè sap que fer república és el més assenyat perquè és la millor opció, parli, escolti, escolti tothom, parli amb tothom, però endavant.

Candidat Torra, ens té al costat; de fet té a aquesta hora el país emocionat i expectant, convençut que des de la seva serenitat i la seva fermesa ens farem dignes de Catalunya. Senyor Quim Torra i Pla, té el nostre vot, el de la centralitat del país. No oblidem...

El president

Senyor Pujol, se li ha acabat el temps.

Eduard Pujol i Bonell

Precisament, vull acabar dient, gairebé, gairebé, gairebé el més important de tot el que vull dir. No oblidem mai els presos polítics, ni oblidem l'exili polític. No oblidem les persones. Sempre amb les persones, sempre amb el país. Molta sort, senyor Torra!

(Aplaudiments.)

El president

Finalitzades les intervencions dels grups i dels subgrups parlamentaris, tot seguit, per respondre, té la paraula el senyor candidat, el senyor Quim Torra.

El candidat a la presidència de la Generalitat

President... Senyores i senyors, jo soc nou aquí, és bastant evident, i, clar, un ve aquí, fa el discurs el dissabte, i pensa: «Bé, els grups de l'oposició t'han demanat concrecions sobre el programa de govern, intenta presentar, quaranta vuit hores després, un detall sobre el programa de govern.» Per tant, avui vens aquí, surts amb el programa de govern, i resulta que ningú –ningú– està pel programa de govern o ningú comenta les dades que hem pogut presentar. *(Aplaudiments.)*

No; i, és clar, un diu: «Bé, és que els problemes reals de la gent...»; diu: «Bé, anem a parlar dels problemes reals de la gent», dels que alguns entenen que són els problemes reals de la gent. I ningú no parla dels problemes reals de la gent. I això, per algú que ve nou aquí, doncs realment és bastant sorprenent. I, per tant, permetin-me –permetin-me– que els doni algunes dades sobre els problemes reals de la gent. Per exemple, sobre despesa social. El darrer pressupost de la Generalitat destinava el 75 per cent de la despesa pública a despesa social, un percentatge que ha anat augmentant any rere any; una despesa que ha servit per arribar a cent mil famílies en ajudes d'habitatge, concedir 25.000 beques més de menjador que en el curs anterior, més recursos per augmentar l'activitat quirúrgica, Pla de salut mental, disposar de 750 noves places de residència de gent gran i aprovar una oferta pública de 7.700 places.

I, a més, sí, efectivament, els catalans paguem més impostos que la mitjana espanyola. És així. Per exemple, si apliquéssim el sistema fiscal de la Comunitat de Madrid a Catalunya perdríem uns 500 milions d'euros anuals; una decisió que encara que volguéssim no ens podem permetre, perquè, malgrat tots els esforços, el percentatge PIB dedicat a polítiques d'ensenyament, salut o benestar social a Catalunya està molt per sota de la mitjana europea.

Quin és el problema? O quin és l'origen? El sabem tots: el dèficit fiscal. Un dèficit fiscal que alguns no volen i s'entesten a no voler reconèixer. Per tenir una despesa similar a la mitjana europea en percentatge del PIB, saben en quant hauríem d'incrementar el pressupost? Per exemple, en ensenyament, en 5.000 milions d'euros; en sa-

lut, en més de 5.000 milions d'euros addicionals; en polítiques socials 1.100 milions d'euros. Aquests diners, els tindríem, eh?, els tindríem si no hi hagués el dèficit fiscal i el drenatge fiscal.

I jo els demano, als grups que estan negociant els pressupostos de l'Estat, realment creuen que els pressupostos generals de l'Estat del 2018 són un bon pressupost per a Catalunya? Ho creuen, realment? Serien vostès capaços de defensar-lo en aquesta cambra? La inversió pressupostada a Catalunya per al 2018 és del 13 per cent -13 per cent, eh?-, quan la nostra població és sensiblement superior a aquest punt.

I del Corredor Mediterrani, ni una línia. I això, tenint en compte que la inversió pressupostada, quan s'executi, amb molta sort, arribarem a la meitat d'aquest 13 per cent. Aquesta és l'oferta per a millorar la competitivitat catalana, que vostès plantejgen al poble de Catalunya?

Se sorprenen que vulguem una república catalana per a gestionar millor els nostres recursos? Quines aportacions han fet per a millorar el sistema energètic, que perjudica la indústria o la pime catalana, havent de pagar una de les electricitats més cares de tot Europa?

O de salut. Em sembla que hem parlat de salut i ningú no ha fet ni una... (*Veus de fons.*) No, perdoni, senyora Arrimadas, vostè sí. Vostè sí que ha insistit en el tema de les cues, eh?, i dels problemes de les llistes d'espera.

A la passada legislatura es va començar a aplicar un pla de xoc que va permetre augmentar un 6,5 per cent l'activitat quirúrgica i reduir les llistes d'espera. En global, una reducció en 38 dies menys d'espera per a visitar l'especialista. I tot això sense que el diputat i conseller Toni Comín, que és qui ho va impulsar, avui no pugui ser amb nosaltres en aquesta cambra. (*Aplaudiments.*)

Tampoc hem parlat de dependència. No deu ser un tema dels que preocupen, realment, als catalans. Tot i que el nombre de persones beneficiàries de les prestacions per la Llei de la dependència s'ha incrementat un 50 per cent des del 2011, arribant... Saben a quant arriben actualment? A 150.000 persones ateses. Insuficient, perquè segueixen havent-hi llistes d'espera i necessitats. Insuficient, certament.

I què és el que podem fer? Jo no els demano la seva col·laboració, que la Generalitat fa anys que aporta per sobre del 50 per cent en la dependència. I saben quin és el compromís en la llei? Que el finançament hauria de ser el mateix entre l'Estat i la Generalitat. Vostès que poden, senyors del PP, senyors de Ciutadans, que estan gestionant el pressupost o estan negociant el pressupost de l'Estat, què pensen fer? Què han aconseguit més enllà de promeses incomplertes? Exigiran a l'Estat espanyol que assumeixi aquest 50 per cent de la Llei de dependència?

Senyor Iceta, bon dia. Vostè pregunta molt pel respecte al marc legal, eh?, i jo li respondré sempre el mateix: que a l'únic a qui dec obediència és al poble de Catalunya, i, per tant, a aquest Parlament. Sempre li respondré el mateix: «A la voluntat dels catalans.» Sempre li respondré el mateix.

Em pregunta per la condició política dels catalans. I els catalans són 7 milions i mig de catalans. I em sap greu que m'hagi retret aquell article -em sap greu. Perquè, miri, tenim un amic comú, l'Amadeu Cuito, que fa de la ironia un cert art. Jo ho dec haver fet fatal, perquè aquell article pretenia ser escrit amb un terme irònic. Si vostès s'han sentit ofesos (*veus de fons*), ho lamento, però era així.

I em retreuen haver assistit a uns homenatges, als germans Badia o a Daniel Cardona. No sé per què no em retreuen haver assistit a homenatges a Layret, a Companys, a Macià, a Ferrer i Guàrdia, a Carrasco i Formiguera, a Pompeu Fabra, a Antoni Rovira i Virgili, a Joan Peiró. A mi m'interessa tot el catalanisme -m'interessa tot el catalanisme-, i, per tant, he intentat ser allà on s'ha homenatjat a tots els catalanistes.

Si nosaltres sortim en un titular d'avui, el que m'agradaria que fos és que aquesta república, república de tots i drets per a tothom. Aquest em sembla que és el que nosaltres, avui, hem intentat explicar.

I vostè, senyor Iceta, em deia: «Home, miri, a partir d'ara, eh?» –per si surto escollit president– «la responsabilitat serà seva.» I és així, però m'agrada que ho hagi dit, perquè jo ho vaig insinuar també dissabte. Em sembla que és un punt essencial, vital, que fem aquesta línia entre la responsabilitat del Govern anterior i la responsabilitat del nou Govern. Efectivament, qualsevol pas que fem a partir d'ara endavant serà responsabilitat meva, al capdavant del Govern que represento.

Senyor Domènech, ens queda clar que vostès no comparteixen l'itinerari que hem seguit des de les eleccions fins avui. Això és un tema que normalment va sortint a les seves intervencions. I, en ocasions, avui, una altra vegada, doncs, han criticat i han impulsat iniciatives, eh?, com el cas de la modificació de la Llei de presidència, que, al seu parer, sabent que el Govern espanyol les impugnaria i el TC les suspendria cautelament, doncs, era un gest inútil. Però sap què ha passat també amb unes altres lleis que hem aprovat en aquest Parlament? La llei de mesures de protecció al dret de l'habitatge? La llei d'accés universal a l'assistència sanitària pública? L'Agència Catalana de Protecció Social? La llei d'igualtat efectiva entre homes i dones? L'impost de pisos buits? L'impost a les nuclears? I ho deixaré aquí. On han acabat totes aquestes lleis? Suspeses al Tribunal Constitucional. Que no havíem d'aprovar-les, aquestes lleis?

Defensar els drets polítics i la democràcia, per nosaltres, és tant important com defensar els drets socials; ni més ni menys, perquè entenem que els dos van de la mà. I, en aquesta nova legislatura, especialment al seu grup, el que nosaltres els demanem és que ens ajudin a tirar endavant una altra vegada aquestes lleis. Esperem tenir-los aquí. Esperem tenir-los aquí al costat, i que en totes aquelles lleis socials i en totes aquelles lleis on el front antirepressiu i a favor de la democràcia, totes aquelles iniciatives que puguem endegar, esperem també tenir el seu grup al costat.

Sí, és català tot aquell que viu i treballa a Catalunya. Sí, som un sol poble. I sí, som hereus de Companys i de Federica Montseny, clar que sí –clar que sí. I ho som també de Lluís Nicolau i d'Olwer, eh?, o ho som també de Francesc Cambó. El catalanisme, efectivament, és un moviment molt transversal i ha estat així al llarg de tota la història.

A mi, quan comentava el Front Popular d'Esquerres, de l'any 36, m'ha interessat especialment, perquè jo si em sento representat per algun partit polític dels anys de la República és per Acció Catalana. I resulta que Acció Catalana, en aquelles eleccions de l'any 36, amb qui anava? Amb el Front Popular de les Esquerres. I qui va ser el candidat més votat a Barcelona? Lluís Nicolau i d'Olwer. Per tant, no tingui cap dubte que nosaltres, com a progressistes, estarem sempre al costat del progressisme. No en tingui cap dubte.

Companyes de la CUP, moltes gràcies –moltes gràcies. Jo us faig un encàrrec, que és que us mantingueu alerta, si mai caiem en la temptació de l'autonomisme; aixequem la bandera vermella immediatament i demaneu-nos totes les certes que calguin, perquè ens estaríem equivocant.

Hem defensat i ho hem dit sempre, ho hem dit quan hem parlat negociant o públicament: «Aquest és un projecte de setanta diputats per tirar-lo endavant i que ens agradaria que fos de més, i que aspirem que sigui de més en molts àmbits. Però ha de ser de setanta diputats per a sortir-nos-en, perquè tenim un repte colossal al davant. I, si no arranquem ara i arranquem amb les tres vies d'acció republicana a l'hora, i amb vosaltres d'alerta, no ens en sortirem.» Per tant, endavant. Gràcies per aquesta abstenció constructiva. I, senyor Carles Riera, sí, «els carrers seran sempre nostres».

Senyor Albiol, governarem per a tots –governarem per a tots–, no en tingui cap dubte. Jo no soc un president excepcional o provisional, és la situació que és excepcional, és la situació que és provisional. Perquè no pot ser d'una altra manera. Perquè miri els llaços grocs que hi han en aquest Parlament. Però en quin Parlament del món hi han llaços grocs? És que en quin Parlament del món tenen els polítics

demòcrates a la presó? Resolem aquest tema. Aquest tema és la porta de totes les solucions. És que és així. I no podem avançar si no ho fem així. Per tant, no dubti que aquest Govern governarà i governarà bé, i governarà fort, però el que hem de solucionar és la situació excepcional.

Diàleg. Jo he sigut molt franc. Penso que també, si fem un núvol de paraules, la paraula «diàleg», doncs, deu anar a darrere de la de la «república», però deu estar a prop.

I, hi torno a insistir, per nosaltres..., escolti'm, jo, si avui el senyor Mariano Rajoy em truqués –que no ho sé, doncs–, encantat de quedar demà a la Moncloa per a parlar. És que..., sap què és important? Sap què és important? Quan jo comentava aquest dematí que es trenca el pacte constitucional amb la reforma de l'Estatut, és perquè es trenca la bilateralitat, és perquè, senzillament, la sobirania de Catalunya passa a ser una qüestió purament administrativa. I tot el catalanisme polític, el que ha volgut sempre el catalanisme polític és, precisament, parlar de tu a tu, ser respectats, ser considerat un interlocutor vàlid, un subjecte polític. I això és el que hem de recuperar.

Ara, vostè, avui, ha tornat a acabar el seu discurs com va acabar l'altre dia. Jo no sé si vostè ja m'està amenaçant, però a mi no em fa cap mena de por. És que no ens fan por aquestes amenaces, és que ja les hem superades aquestes amenaces. (*Aplaudiments.*) I no farem cap pirotècnia –no farem cap pirotècnia. Aquest govern governarà i farà palès i manifestarà la situació en la que ens trobem, clar que sí, i ho farà realment.

I amics de Junts per Catalunya, estimats amics, que a l'última sessió em vaig oblidar de vosaltres justament... Em sap molt de greu. Sembla mentida, les persones que a vegades amb qui més confiança i més amicitat tens, doncs, acabes per no recordar-te'n. Moltíssimes gràcies per la vostra confiança i per les vostres paraules. Sense vosaltres hagués estat impossible que jo hagués estat aquí. Tenim molta feina per endavant, no la podríem fer..., tots junts.

Moltes gràcies a tots, amics i companys.
(*Aplaudiments i veus de fons.*)

El president

Sí; tenen tres minuts per a cada grup parlamentari.
(*El president dona la paraula a Inés Arrimadas García.*)

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Muy brevemente. Señor Torra, señor candidato, futuro presidente, yo creo que es bueno que escuche las intervenciones del resto de grupos parlamentarios, que las escuche, porque si dice que no hemos hablado de nada de temas sociales, es que muy atento no estaba, al menos, en nuestra intervención.

Además, yo tengo limitación de tiempo, usted no. Le he recuperado las preguntas que le hice el otro día, concretas. ¿Ha contestado a alguna? No. No le interesa.

Por cierto, solo un breve comentario. ¿Sabe usted quién votó en el Congreso de los Diputados esta ley nefasta que hace que en España paguemos, ciertamente, la energía más cara de Europa? Convergència i Unió. O sea, que, cuando venga aquí, venga con los deberes un poquito hechos, porque creo que se echa un poquito de tierra encima. (*Aplaudiments.*)

Decía el portavoz señor Pujol, del Grupo de Junts per Catalunya, «sin insultos en el Parlament», por supuesto. ¿Usted sabe cuáles han sido los peores insultos que estoy convencida que en la historia, larga historia, de este Parlamento se han vertido jamás? Los insultos que hemos leído literalmente de los artículos de su candidato hacia los catalanes. (*Aplaudiments.*) Los peores.

Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, la CUP votarán al señor Torra sabiendo lo que el señor Torra defiende. No tendrán excusas para decir: «No lo sabíamos, nos lo hemos encontrado. Estaba en nuestra lista, pero este señor no sabíamos

que trayectoria tenía, qué artículos había hecho.» Decenas, centenares, tiene usted de artículos. No es un señor que con dieciocho años puede cometer un error, puede tener todavía una opción política que vaya rehaciendo, mejorando, modulando. No, no: un señor hecho y derecho, hace muy poquito tiempo, haciendo artículos en los que llama «bestias con forma humana» a determinadas personas en Cataluña.

Este es el señor al que ustedes van a hacer presidente hoy. Cuando vayamos por Europa a explicarlo, no valdrá decir «es que no lo sabíamos». El independentismo, hoy, asume que el presidente de la Generalitat, que representa, como usted muy bien ha dicho, a setenta diputados, porque no representa a nadie más, al 47 por ciento de Cataluña..., el independentismo asume que es el discurso que tiene que representar al independentismo. Y dicen: «No hay fractura social.» Claro, ¿cómo van a ver ustedes la fractura social, si no nos ven a media Cataluña, si solo están ustedes en Cataluña..., cómo van a ver la fractura social? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Cómo la van a ver? Si quieren hacer un Parlamento solo para ustedes, ¿cómo van a ver la fractura social, si no nos ven a nosotros, si no ven a media Cataluña?

Cataluña es más fuerte de lo que ustedes se creen. Cataluña, por suerte, es mucho más de lo que defiende el señor Torra. Cataluña, por suerte, es mucho más de los setenta diputados que hoy van a apoyar a este candidato. Y yo creo que usted no es consciente de la responsabilidad que tiene entre manos a partir de ahora, creo que no es consciente del enorme honor que supone ser el presidente de la Generalitat de 7 millones y medio de catalanes, no de setenta diputados, de 7 millones y medio de catalanes.

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Con usted sabemos que no vamos a tener acuerdos, que no vamos a tener normalidad, que no se va a cumplir la legalidad, que ustedes no van a respetar a los catalanes no independentistas. Sabemos todo lo que no va a ser. Y también le digo: con usted, sabemos que esa necesidad que tenemos de un presidente para todos los catalanes, un presidente o presidenta de todos los catalanes, con usted tampoco va a llegar. No va a llegar ni la independencia, con usted, ni la cohesión social, ni un futuro mejor para los catalanes, ni un presidente o presidenta de todos los catalanes; tendremos que esperar un poquito más.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Arrimadas. Pel Grup Parlamentari Republicà, és el torn del senyor Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bé; avui, el senyor Torra s'ha oblidat d'Esquerra Republicana, deu ser també perquè ens estima moltíssim... En tot cas, començo agraint al candidat Torra la seva voluntat de buscar consensos amplis, de construir entre tots i totes; això és el que esperen els catalans de nosaltres, que no abonem la confrontació. Treballar per guanyar l'adhesió de tota la ciutadania a la construcció d'un projecte comú, un projecte nacional lliure, compartit i de futur, majoritari. Plantejar aquest conflicte sense confrontar identitats, sinó confrontant la sobirania política, decidint qui mana a Catalunya, si nosaltres o si ens manen des de fora, i apostem junts per agafar les regnes del nostre futur.

Al senyor Iceta: dir-li que em sembla que coincidim en la definició de qui són els catalans, perquè no n'excloem ni un. Però hi ha una petita diferència: vostès, aquests catalans, els desapoderen i els diuen que no poden ni decidir ni governar-se sense ser tutoritzats; per això –per això...– (*alguns aplaudiments*), justament per això

ens agradava més el PSC dels anys vuitanta, aquell que sí defensava el dret a decidir, aquell que es va fer seu el dret a l'autodeterminació, un dret que van defensar fins al dia que el vam voler fer servir. El dia que el vam voler fer servir va desaparèixer de les seves agendes. «Ah, no, això ja no, quin horror», com diria l'Arale. (*Remor de veus.*)

A la CUP: agrair-li l'abstenció. Insistir-li que ens guanyarem el seu suport com a Govern amb fets. Amb valentia en la defensa del país i en la construcció de la república. Amb un gran debat de caràcter constituent. Junts en l'acció antirepressiva, i en tants i tants espais. I també aquí, no ho dubtin, amb un govern de progrés i amb polítiques socials valentes. Farem que no ens puguin dir que no.

I al senyor Domènech, com li deia a la CUP, aquest serà un govern progressista o no serà. I ens hi trobarem, senyor Domènech, perquè li demostrarem que val la pena sumar. No li demano confiança avui, li demano només que quan vegi que aquest és un govern que treballa a favor de la gent, que sumi, que sigui clar, que ens ajudi, que ens trobem en els vots. No li demanem el seu suport avui, li demanem quan això camini i li demostrem que val la pena fer-ho. Ens trobarem, senyor Domènech, perquè els nostres camins es creuaran, no en dubtin ni una mica.

I, senyor Arrimadas, molt, molt breu. Quan parla d'internacionalitzar aquest suposat supremacisme a Europa, quan diu que vol sortir de gira, no s'oblidi de la carpeta de Ciutadans. Perquè d'hemeroteca n'hi ha per a tothom. Sap qui és Libertas? Libertas és el partit d'ultradreta que es va presentar amb vostès a les europees. Sap qui és Sagardoy? Una candidata al Senat que retirava llaços grocs amb els ultres de Hammerskin. Sap qui és Alexis Marí? Doncs, és...

El president

Senyor Sabrià...

Sergi Sabrià i Benito

...el síndic de València que van proposar vostès i que ara els adverteix que s'han rodejat de la pitjor extrema dreta. I això només fent una cerca de tres minuts.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Sabrià. És el torn ara del senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Intentaré ser breu però no deixar-me re. Es queixa el candidat, i potser té raó, que les seves propostes no han merescut gran atenció en el conjunt del debat. Però jo li he donat l'explicació. Són propostes que venim escoltant des de l'any 2012, que porten anys dient que es faran no s'han fet, i vostè mateix s'ha donat una expectativa de vida de govern de cinc mesos. És potser per això que no li hem atribuït la importància que devíem.

No m'ha resolt algunes de les preguntes, hi té tot el dret, però n'hi ha alguna que jo crec que té cert interès, que és el tema de què farem amb el finançament. Perquè jo ja sé que volem el pa sencer, però, i, mentrestant, què anirem fent? Perquè si només tindrem el pa sencer el dia que arribi la república ideal, doncs, mentrestant, alguna cosa haurem de fer, i, per tant, haurem de negociar. I aquí recordem que... Jo tinc declaracions ben recents del conseller Mas-Colell, que tothom li atribueix una certa autoritat, i diu: «Aproximadament, Catalunya paga impostos amb proporció a la seva contribució al PIB i rep en proporció a la seva població.» Si és així, el marge de discussió serà petit; però l'haurem de fer, en tot cas. Vostè diu: «Això acabarà amb república.» Jo crec que això comença sense, i acabarà, en el millor dels casos, sense.

Però vull agafar-me a les coses en les que ha dit que coincidim: 7 milions i mig -7 milions i mig. I no en parlem més.

Dos. La ironia de la cabra. Jo sabia que hi havia la migdiada de la cabra, la *siesta* de la cabra; la ironia de la cabra, no la coneixia. Miri, la ironia és molt bona, i jo en

gasto, també. Però, cregui'm, quan hi ha una acumulació d'afirmacions, escrits, com el seu, algun comentari addicional, jo, de vostè, l'hauria fet, perquè l'hemeroteca és llarga. Després deia: «Temes de llaç groc, parlin amb el senyor Guardiola.» Temes de referèndum. Miri, el Govern escocès mai es va plantejar saltar-se la llei. És una bona guia de conducta. (*Alguns aplaudiments.*) Després, diu: «L'únic a qui dec obediència és al poble de Catalunya.» Jo, igual. Ara, si jo tinc poder l'exerceixo segons el que diu l'Estatut: «Els poders de la Generalitat emanen del poble de Catalunya i s'exerceixen d'acord amb el que estableixen aquest Estatut i la Constitució.» Si no es fa cas d'això, en nom del poble es fan disbarats, es cometen grans errors i el terra-bastall el podem pagar entre tots. I, per tant, seria important saber si el president de la Generalitat, que ho serà entre altres coses perquè hi ha hagut la veu del poble el 21 de desembre, també es conduirà d'acord amb les lleis del país, que són les que donen legitimitat a la institució que encarna.

I, per últim, els agrada molt aquesta expressió, i, per tant, segurament arribo tard perquè la canviïn. Però, escolti'm, hem escoltat «els carrers seran sempre nostres», «l'escola serà sempre nostra», fins i tot «el Palau serà sempre nostre». Pensin que convindria que aquest «nostre» sigui una mica inclusiu. Els carrers, les escoles i el Palau, que ho siguin de tots els catalans.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Iceta. És el torn del senyor Xavier Domènech.

Xavier Domènech Sampere

Molt ràpid. Senyor Joaquim Torra, ha dit que era nou; ha semblat molt vell, perquè aquí li hem parlat de programes, bastant. Jo li he fet preguntes molt concretes i no n'ha respost cap; cap, ni una.

Taxes universitàries, les abaixaran? Sí o no? Fiscalitat progressiva, la faran? Sí o no? És fàcil de contestar, eh? No n'han contestat cap, per això no m'ha semblat gens nou.

El Tribunal Constitucional. El Tribunal Constitucional és evident que ha sigut un obstacle per a gran part de les lleis que han sortit de Catalunya. També és evident que l'han fet servir moltes vegades com a excusa, moltes vegades. I que hi han lleis en aquests moments, la Llei de la infància, la Llei de LGTBIfòbia..., totes aquestes lleis, que es podien estar desplegant i que no s'han desplegat.

I després vull saber si això, aquesta invitació a fer lleis, és només una invitació a la pedagogia. Vostè ho diu molt. Diu: «Escolti, hem fet moltes coses que, efectivament, no han servit per a re però han demostrat coses.» Perquè, clar, a mi el que m'importa és la gent de Catalunya, com viu la gent de Catalunya i la seva desigualtat. No m'importa només fer pedagogia a la vida, sinó canviar la realitat.

Per tant, crec que... Sí, efectivament és un obstacle. Prou d'excuses. Ja hem demostrat allà on governem nosaltres que es poden fer polítiques socials avançades, molt més avançades que les de la Generalitat de Catalunya, sense posar tantes excuses amb èpica.

I ara, jo no em pensava dirigir a vostès, senyors de la CUP, però... No pensava fer-ho, eh?, però com que vostè s'ha dirigit directament crec que és d'allò... La primera, la referència a Salvador Seguí. Més enllà de que el discurs que vostès citen és la reconstrucció dels anys quaranta –i ara ja li enviaré, senyor Riera, el discurs original, perquè segurament faria reflexions que li podrien variar moltes coses de la seva percepció del que ha estat el catalanisme popular i les classes populars d'aquest país–, més enllà d'això, preguntí's vostè: Salvador Seguí, avui, s'abstindria? És una bona pregunta, eh? Crec que..., a veure si la poden respondre aquesta. (*Remor de veus.*)

I, després, parlar-nos vostès de..., bé, de desobeir i de... Miri, vostès han aprovat, van aprovar..., a contracor, eh?, però van aprovar uns pressupostos antisocials. Vos-

tès avui s'han abtingut, no sé si a contracor o amb passió, amb un candidat que representa la versió més conservadora del catalanisme, per molt que ara sigui d'Acció Catalana, espero que d'Acció Catalana i Republicana també, però simbolitza això. Sap què passa? Des de la humilitat i des de l'estima, lliçons, de vostès, des d'una suposada puresa ideològica, que cada dia es traeix aquí, mai més contra ningú.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Sí, és el torn del senyor Riera. Quan vulgui, senyor Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Des de l'escó. Bé, senyor Torra, vostè ens ha dit que estiguem alerta si el seu Govern fa autonomisme. Li asseguro que estem en alerta màxima. *(Remor de veus.)* Cada cop que vostè, que el seu Govern faci autonomisme sàpiga que va en sentit contrari a la voluntat popular de l'1 d'octubre. I nosaltres hi serem per defensar la voluntat popular de l'1 d'octubre. Cada vegada que el seu Govern faci polítiques contra la classe treballadora, minvarà el suport popular a la independència, i nosaltres estarem defensat la classe treballadora per tal de fer créixer el suport a la independència.

Si alguna vegada apellen a les identitats, saben que el suport social a la república minvarà, i nosaltres estarem construint un país per a totes, per a tothom, efectivament contra ningú, en favor de la república.

Si us plau, sobretot, no ens citin Cambó mai més. Un home que va pactar amb el franquisme –ho saben perfectament–, en contra del moviment republicà. Si us plau, mai més contra ningú. I, per tant, mai més ens citin Cambó.

Una altra observació. Els carrers no són de les persones que som aquí. Els carrers seran sempre del poble, del poble que es mobilitza al carrer, al qual nosaltres li devem tota l'obediència. I és per això que, per totes i amb totes, nosaltres estarem lluitant per la república, com també per les persones que els mossos d'esquadra estan represaliant en aquests moments a Lleida, persones del CDR. *(Alguns aplaudiments.)* Ja veu, senyor Torra, quina paradoxa: detinguts pels mossos, ostatsges de l'Estat. És un repte que el seu govern haurà de resoldre i esperem que estigui al costat també d'aquestes persones avui represaliades.

I, tal com li he dit, senyor Torra, estem en alerta màxima i amb la bandera vermella a punt per qualsevol deriva autonòmica i lluitant per la república.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Riera. És el torn del senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Molt breu, perquè tinc un minut i mig. Deia el senyor Torra que és nou, eh?, i que, per tant, hi havia coses que no entenien. Bé, un consell: a part de parlar, també ha d'escoltar, eh?, i si vostè hagués escoltat bé les intervencions veuria que des del Partit Popular li hem parlat dels 800.000 catalans que estan en llista d'espera, dels vint mil nens i nenes, doncs, que estan estudiant en barracots, de les quatre mil empreses que han marxat de Catalunya per la inestabilitat que ha creat l'independentisme... Els he parlat de tot això. Per tant, m'agradaria que seguís el meu consell en aquest aspecte.

Una de les expressions que a mi més em *chirrián*, eh? –jo no sé si l'expressió és correcta en català, però que més em *chirrián*, i que ara s'hi han referit també els seus socis de la CUP–, és que «els carrers seran nostres». Miri, els carrers són de tothom, absolutament de tothom: dels que són independentistes, dels que es manifesten en el carrer i d'aquells que ens sentim catalans i espanyols; absolutament de tothom. I a veure si ho assumeixen d'una vegada per totes.

I finalment, escolti'm, jo no he dit cap amenaça ni li he fet cap amenaça, ni molt menys, eh? –ni molt menys–, o sigui, pot estar absolutament tranquil. Sap el que de debò és una amenaça, senyor Torra? Alguna de les coses que hem escoltat aquí que vostè deia. I són una amenaça per a l'autogovern, i són una amenaça per a l'estabilitat, i són una amenaça per a la convivència normal entre aquelles persones que pensem de manera diferent. Això sí que és una amenaça. I aquí sí que vostè s'hauria d'«esmerar» una miqueta, i aquí sí que hauria de ser responsable i pensar que en el moment que ocupi aquest escó passa a ser el president...

El president

Senyor García Albiol...

Xavier García Albiol

...–finalitzo–, passa a ser el president dels que el van votar, dels independentistes, però també de la resta de catalans. El dia que assumeixi això, ens anirà molt millor a tots.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

És el torn ara del senyor Eduard Pujol, en nom de Junts per Catalunya.

Eduard Pujol i Bonell

Senyor Torra, seré breu, perquè tinc ganes de tenir nou president.

Senyora Arrimadas, vostè parlava de la referència als setanta diputats. Els setanta diputats fan referència a la capacitat d'impulsar l'acció política. Però, evidentment, el senyor Torra serà president de tots els catalans. De fet, això passa a tots els governs. El senyor Rajoy se suposa que és president de tots els espanyols, i el senyor Hollande ho era de tots els francesos, i el senyor Macron també ho és de tots els francesos, tot i no tenir una majoria, una gran majoria, l'absoluta majoria dels representants dels francesos en l'assemblea.

Senyor Iceta, del PSC, miri, li vull llançar una floreta. Jo abans deia que, si us plau, això no sigui un fangar, i no ho deia estrictament per vostè. Amb la llengua... –senyor Iceta, no ho deia estrictament per vostè, és una floreta–, amb la llengua, si us plau, que no s'hi jugui més –amb la llengua, que no s'hi jugui més. I en aquest sentit l'aplaudeixo per la capacitat que el PSC va tenir als anys vuitanta per mantenir-se lluny de convertir la llengua en una arma de conflicte polític. I, per tant, li vull agrair l'esforç de Reventós, Obiols, etcètera.

Més coses. Efectivament, el senyor Riera deia que a aquesta hora, o aquest matí, s'han produït, mentre nosaltres debatíem aquí, detencions del CDR de Lleida. Jo abans deia: «Si us plau, fins quan 155?» Ara amplio la pregunta, la faig una mica més àmplia: si us plau, fins quan la repressió? Fins quan? Prou repressió. Prou, si us plau. *(Aplaudiments.)*

Més coses. Per cert –per cert–, si vols mentir, digues el que sents a dir; però em sembla que no mentiré perquè em sembla que m'ho han explicat bé. Però a aquesta hora també s'ha conegut que demà hi haurà una reunió –per cert, senyora Arrimadas, em sembla que no han convocat el senyor Rivera, però, vaja...– entre el senyor Rajoy i el senyor Sánchez per parlar de com frenen el senyor Torra, el president Torra. Carai, quin diàleg –carai, quin diàleg.

Més coses –i acabo. L'altre dia, després d'aquí, vaig dir que estava content per la proposta que havíem fet, estava content per la capacitat d'oferir al país un projecte de transformació, i al vespre vaig anar a la televisió i la periodista em va dir: «Escolti'm, de què està content?» Doncs estic content exactament d'això: d'oferir al país un projecte, una sortida a la situació que tenim. El futur a mi em fa estar content. L'esperança a mi em fa estar content, ens fa estar contents.

I sobre això dels carrers, si seran sempre nostres, si no seran sempre nostres..., saben que els recomano? Que el que estaria bé que fos nostre, de tots –perquè des d'aquí es veuen unes cares..., unes cares malhumorades–, el que estaria bé és que el sentit de l'humor, la ironia i anar pel món amb un somriure fos efectivament sempre nostre i de tots.

Senyor Torra, estic esperant amb candeletes la votació per poder dir: «Senyor Torra, sí, vostè és el nostre president.»

(Aplaudiments.)

El president

Un cop acabat el debat, passarem a la votació.

Cridem a votació.

(Pausa.)

D'acord amb l'article 4.4 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern i l'article 150.2 del Reglament d'aquest Parlament, perquè resulti investit el candidat ha d'obtenir, com saben, els vots de la majoria simple d'aquesta cambra, i aquesta elecció comportaria alhora l'aprovació del programa de govern.

Abans d'iniciar la votació, els recordo que, segons l'article 95 del Reglament, s'han fet les següents delegacions de vot: els diputats Oriol Junqueras, Raül Romeva i Antoni Comín han delegat el seu vot al senyor Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, i els diputats Jordi Sànchez, Josep Rull, Jordi Turull i Carles Puigdemont han delegat el seu vot en la senyora Elsa Artadi, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Tal com vam fer al primer debat, la votació és pública per crida. Es vota per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

(Pausa.)

El número que ha sortit és el número 43, que correspon a la senyora Maialen Fernández Cabezas. Per tant, començarem a votar a partir d'aquí.

Prego, en aquest cas, al secretari primer i a la secretària quarta, el senyor Eusebi Campdepadrós i la senyora Alba Vergés, que vagin anomenant els diputats i les diputades, i els recordo que vostès s'hauran d'alçar i votar «sí», «no» o «abstenció». Els membres de la Mesa votarem al final.

Secretària quarta, quan vulgui...

La secretària quarta

Maialen Fernández Cabezas: «No.»

María del Camino Fernández Riol: «No.»

Munia Fernández-Jordán Celorio: «No.»

Maria Isabel Ferrer i Álvarez: «Sí.»

Lluís Font i Espinós: «Sí.»

Josep Maria Forné i Febrer: «Sí.»

Montserrat Fornells i Solé: «Sí.»

Irene Fornós Curto: «Sí.»

Imma Gallardo Barceló: «Sí.»

Xavier García Albiol: «No.»

Gemma Geis i Carreras: «Sí.»

Anna Geli i España: «Òc.»

Pol Gibert Horcas: «No.»

Gerard Gómez del Moral i Fuster: «Sí.»

Dimas Gragera Velaz: «No.»

Eva Granados Galiano: «No.»

María Luz Guilarte Sánchez: «No.»

Lluís Guinó i Subirós: «Sí.»

Rosa Maria Ibarra Ollé: «No.»

Miquel Iceta i Llorens: «No.»
Josep Maria Jové i Lladó: «Sí.»
Oriol Junqueras i Vies. (*Sergi Sabrià i Benito diu: «Sí.»*)
Maria Assumpció Lailla i Jou: «Sí.»
Saloua Laouaji Faridi: «Sí.»
Andrea Levy Soler: «No.»
Noemí Llauredó Sans: «Sí.»
Yolanda López Fernández: «No.»
Montserrat Macià i Gou: «Sí.»
Aurora Madaula i Giménez: «Sí.»
Marta Madrenas i Mir: «Sí.»
Ernest Maragall i Mira: «Sí.»
Ignacio Martín Blanco: «No.»
David Mejía Ayra: «No.»
Raúl Moreno Montaña: «No.»
Marta Moreta Rovira: «No.»
Antoni Morral i Berenguer: «Sí.»
Jordi Munell i Garcia: «Sí.»
Blanca Victoria Navarro Pacheco: «No.»
Esther Niubó Cidoncha: «No.»
Joan Josep Nuet i Pujals: «No.»
Òscar Ordeig i Molist: «No.»
Mònica Palacín París: «Sí.»
Teresa Pallarès Piqué: «Sí.»
Ferran Pedret i Santos: «No.»
Òscar Peris i Ròdenas: «Sí.»
Carles Puigdemont i Casamajó. (*Elsa Artadi i Vila diu: «Sí.»*)
Eduard Pujol i Bonell: «Sí.»
Xavier Quinquillà Durich: «Sí.»
Marta Ribas Frías: «No.»
Rut Ribas i Martí: «Sí.»
Carles Riera Albert: «Abstenció.»
Josep Riera i Font: «Sí.»
Javier Rivas Escamilla: «No.»
Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois: «No.»
David Rodríguez i González: «Sí.»
Santi Rodríguez i Serra: «No.»
Lorena Roldán Suárez: «No.»
Alícia Romero Llano: «No.»
Raül Romeva i Rueda. (*Sergi Sabrià i Benito diu: «Sí.»*)
Ferran Roquer i Padrosa: «Sí.»
Josep Rull i Andreu. (*Elsa Artadi i Vila diu: «Sí.»*)
Sergi Sabrià i Benito: «Sí.»
Mònica Sales de la Cruz: «Sí.»
Josep Lluís Salvadó i Tenesa: «Sí.»
Natàlia Sánchez Dipp: «Abstenció.»
Alfonso Sánchez Fisac: «No.»
Jordi Sánchez i Picanyol. (*Elsa Artadi i Vila diu: «Sí.»*)
Carlos Sánchez Martín: «No.»
Sergio Sanz Jiménez: «No.»
Susana Segovia Sánchez: «No.»
Sonia Sierra Infante: «No.»
Beatriz Silva Gallardo: «No.»
Maria Sirvent Escrig: «Abstenció.»

Bernat Solé i Barril: «Sí.»
Jorge Soler González: «No.»
Marc Solsona i Aixalà: «Sí.»
Anna Tarrés i Campà: «Sí.»
Francesc Ten i Costa: «Sí.»
Jordi Terrades i Santacreu: «No.»
Quim Torra i Pla: «Sí.»
Jordi Turull i Negre. (*Elsa Artadi i Vila diu: «Sí.»*)
Elisabeth Valencia Mimbbrero: «No.»
María Francisca Valle Fuentes: «No.»
Francesc Viaplana Manresa: «Sí.»
Laura Vílchez Sánchez: «No.»
Ruben Wagensberg Ramon: «Sí.»

El secretari primer

Elisenda Alamany Gutiérrez: «No.»
Jordi Albert i Caballero: «Sí.»
Jéssica Albiach Satorres: «No.»
Matías Alonso Ruiz: «No.»
Héctor Amelló Montiu: «No.»
Vidal Aragonés Chicharro: «Abstenció.»
Inés Arrimadas García: «No.»
Elsa Artadi i Vila: «Sí.»
Eva Baró Ramos: «Sí.»
Martín Eusebio Barra López: «No.»
Albert Batet i Canadell: «Sí.»
Susana Beltrán García: «No.»
David Bertran Román: «No.»
Laura Borràs i Castanyer: «Sí.»
Marina Bravo Sobrino: «No.»
Rafel Bruguera Batalla: «No.»
José María Cano Navarro: «No.»
Carlos Carrizosa Torres: «No.»
Magda Casamitjana i Aguilà: «Sí.»
Jean Castel Sucarrat: «No.»
Antoni Castellà i Clavé: «Sí.»
Carles Castillo Rosique: «No.»
Anna Caula i Paretas: «Sí.»
David Cid Colomer: «No.»
Ferran Civit i Martí: «Sí.»
Narcís Clara Lloret: «Sí.»
Antoni Comín Oliveres. (*Sergi Sabrià i Benito diu: «Sí.»*)
Francesc de Dalmases i Thió: «Sí.»
Noemí de la Calle Sifré: «No.»
Fernando de Páramo Gómez: «No.»
Carmen de Rivera i Pla: «No.»
Adriana Delgado i Herreros: «Sí.»
Jenn Díaz Ruiz: «Sí.»
Xavier Domènech Sampere: «No.»
Francisco Javier Domínguez Serrano: «No.»
Najat Driouech Ben Moussa: «Sí.»
Chakir el Homrani Lesfar: «Sí.»
Assumpta Escarp Gibert: «No.»
Ramon Espadaler Parcerisas: «No.»

Gemma Espigares Tribó: «Sí.»
Antonio Espinosa Cerrato: «No.»
Alejandro Fernández Álvarez: «No.»
I, per últim, els membres de la Mesa:
Alba Vergés i Bosch: «Sí.»
Joan García González: «No.»
David Pérez Ibáñez: «No.»
Eusebi Campdepadrós i Pucurull: «Sí.»
José María Espejo-Saavedra Conesa: «No.»
Josep Costa i Rosselló: «Sí.»
Roger Torrent i Ramió: «Sí.»
(Pausa.)

El president

El resultat de la votació és el següent: 66 vots, «sí»; 65 vots, «no», i 4 abstencions.

Atès, doncs, que el senyor Quim Torra i Pla en aquesta votació ha obtingut 66 vots, que signifiquen la majoria simple que estableix l'article 4.4 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, resta investit president de la Generalitat de Catalunya.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president de la Generalitat es vol adreçar a la cambra. Endavant, president.

El president de la Generalitat (Quim Torra i Pla)

Molt breu. Molt breu, per agrair-los a tots vostès, doncs, aquesta votació. I al president Puigdemont per la seva generositat, pel seu acte de responsabilitat, i perquè l'investirem, que és, com els deia, un dels objectes també de tot el que ens proposem.

Vull donar les gràcies al grup parlamentari que m'ha donat el suport, a Junts per Catalunya. La veritat és que han sigut uns mesos apassionants, han sigut uns mesos que..., qui ens ho havia de dir a tots plegats, que acabaríem així. Us agraeixo moltíssim la vostra companyonia, la vostra..., el sentir-me sempre tan estimat, tan acompanyat. Moltíssimes gràcies. Espero que tot pugui continuar igual a partir d'ara.

Companys d'Esquerra, primer, perdó per no contestar abans quan havia de fer-ho en el torn de rèplica, era per dir-vos el mateix que us anava a dir ara: moltíssimes gràcies pel vostre suport. Treballarem bé, treballarem junts. Tenim el mateix objectiu. Farem república i farem república catalana. Moltíssimes gràcies.

Vull també donar les gràcies a la meua família, que estan aquí i sense els quals jo no hauria sigut el que soc. Us agraeixo moltíssim que hàgiu vingut.

I al poble de Catalunya..., voldria acabar amb les paraules que per a mi ho han representat tot en la meua trajectòria política, que són les paraules que va dir Carrasco i Formiguera just abans de morir, i que és un crit que m'agradaria que la cambra compartís amb mi: «Visca Catalunya lliure!»

(Veus de «Visca!». Forts aplaudiments.)

El president

Gràcies, president. Ara per acabar la sessió els convido a cantar l'himne nacional.
(La cambra, dempeus, canta Els segadors. Aplaudiments.)
S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i dotze minuts.